

GEZOND VERSTAND

KENNISFRONT ■ MEDIA & CENSUUR

■ WORD ABONNEE!

Word **abonnee** van Gezond Verstand en ontvang elke nieuwe editie thuis of digitaal. Je ontvangt Gezond Verstand dan iedere 2 weken thuis en je krijgt toegang tot alle voorgaande edities (online en pdf). Je kunt kiezen uit een abonnement van één jaar (24x Gezond Verstand) of een kwartaal (6x Gezond Verstand).

Lees je de krant liever op een beeldscherm? Dan kun je voor slechts 60,- per jaar **digitaal abonnee** worden. Je ontvangt de krant dan niet thuis, maar kunt deze online lezen en als pdf downloaden.

Kies uit de volgende deelnames:

KWARTAAL ABONNEMENT
(6x Gezond Verstand) ▶

JAAR ABONNEMENT
(24 x Gezond Verstand) ▶

DIGITAAL ABONNEMENT
(24 x Gezond Verstand online) ▶

FOUNDER ABONNEMENT
(24x Gezond Verstand + bijeenkomsten) ▶

Meer weten? Ga naar <https://gezondverstand.eu/abonneer>

4 Door machthebbers ingeplante taboes

6 Werkelijkheidsbeleving en het Ministerie van Waarheid

8 Censuur en dictatuur

Hoe deze twee fenomenen elkaar nodig hebben.

9 Hoe De Volkskrant de persvrijheid de nek omdraaide

Het Volkskrant besluit om geen eigen onderzoek te doen.

10 Georganiseerde ondermijning van alternatieve media

Systematische censuur op onafhankelijke stemmen.

12 De verlamdende voorgeschreven werkelijkheid

14 Handhavers van de officiële werkelijkheid

Fact-checkers voor het ombuigen van de waarheid.

16 In de houdgreep van de media oligarchie

Hoe media in handen zijn gekomen van de multimiljardairs.

18 Media aan de Leiband

Hoe de werkelijkheid door een filter van geld en activisme tot ons komt.

20 Hoe fabriceer je een dictatuur

De tactieken van de NPO om iedereen uit de mond van de overheid te laten praten.

21 Hoe de term ‘complot-denken’ democratische controle onmogelijk maakt

Hoe de CIA van een onschuldig woord een wapen maakte.

23 Propaganda-offensief zonder precedent

Anti-Russische propaganda breekt alle records.

25 Journalisten in de maak zijn niet over de wereld geïnformeerd

Hersenspoelende journalisten cursussen.

27 Misleiding van rapport sterftcijfers nog verder door de media vervalst

Het verhullen van de injectie-moorden.

28 De verloren rem op krankzinnigheid in de media

30 De tandem VWS en het media-virus

Hoe de media en hun bedrog de Nederlandse volksgezondheid belaagt.

**DE VERSLAGGEVING IN DIT BLAD WORDT ONDERSTEUND DOOR
BRONVERMELDINGEN OP ONZE WEBSITE GEZONDVERSTAND.EU**

Door machthebbers ingeplante taboes

Tjeu Lemmens

NUMMER 60 ■ 4 MAART 2023

Drie jaar lang hebben de reguliere media het officiële coronaverhaal slaafs en vrijwel kritiekloos naar de bevolking gecommuniceerd. Binnen de beroepsgroep van journalisten was er van begin af aan een groot taboe op berichtgeving over schadelijke bijwerkingen van de ‘coronavaccins’, waarbij angst voor stagnatie in de carrière en excommunicatie voor velen een voorname rol speelde. Maar er lijkt een kentering in zicht. Voor het eerst heeft een van de reguliere media – De Groene Amsterdammer – een verhaal gewijd aan schadelijke bijwerkingen van mRNA-substanties die ingezet worden tegen Covid-19. Dit terwijl de overheidsinstanties categorisch het verband ontkennen tussen ernstige ziekten (en soms zelfs de dood) en de injecties. Zij continueren de mantra dat het allemaal veilig en effectief is, ook voor zwangere vrouwen en kinderen vanaf twaalf jaar. Daarnaast wordt een verband tussen de al drie jaar durende oversterfte en de injecties met klem ontkend, recentelijk verwoord door weekblad EW (2-2-2023) als: “Alles wijst erop dat die oversterfte komt door allerlei oorzaken (uitgestelde zorg, gemiste diagnoses, langetermijneffect covid) en niet door onopgemerkte bijwerkingen van de vaccins.”

Daar denkt De Groene nu schijnbaar anders over – inderdaad schijnbaar, zoals we verderop in dit artikel zullen zien. Maar eerst gaan we kort in op achtergrond en strekking van deze primeur in de grote media, zoals de redactie claimt, die in nummer 5 (2-2-2023) is verschenen onder de titel ‘Niet meer tussen de oren – zeldzame bijwerkingen na coronavaccinaties.’

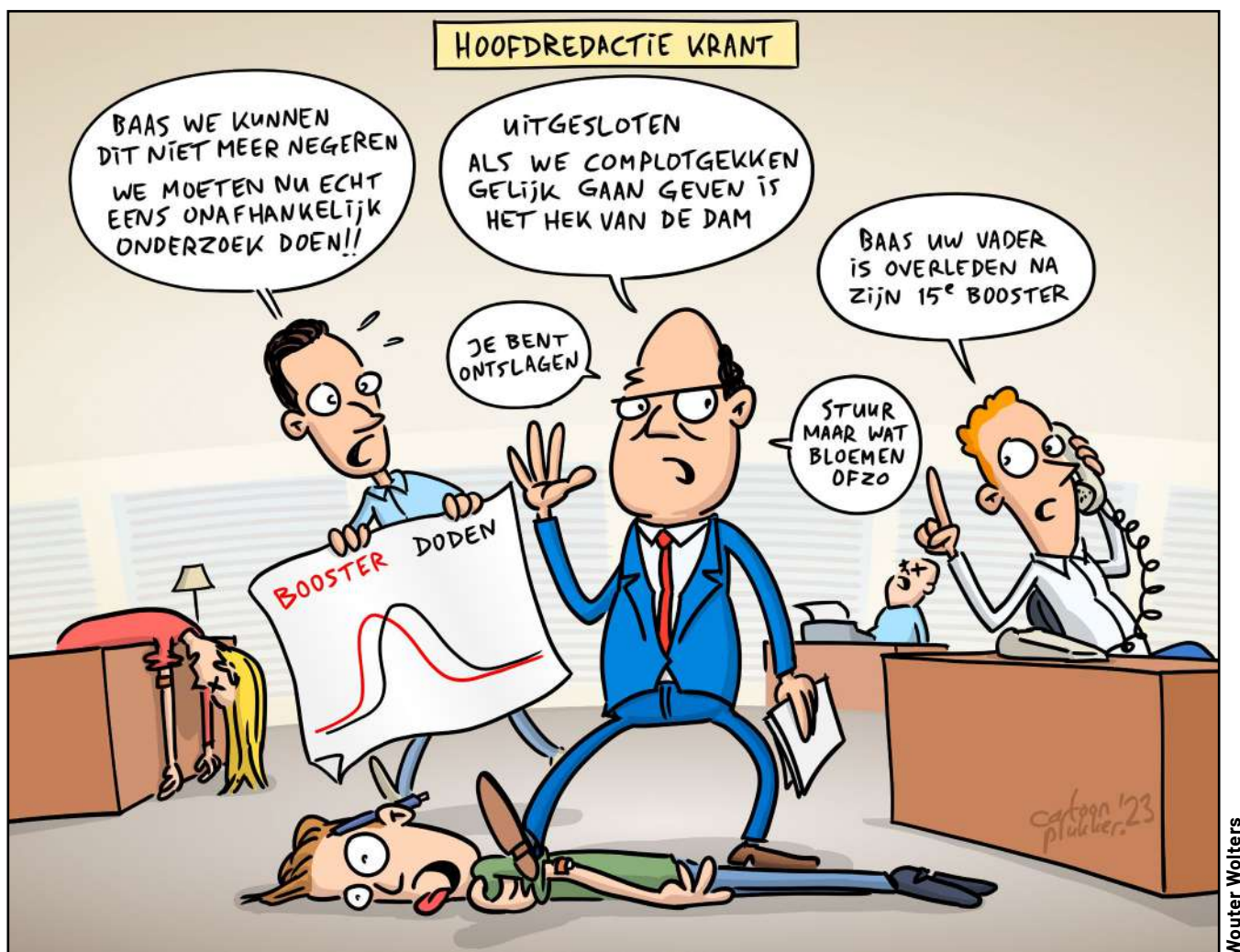
De kern van dit verhaal is dat ‘de zeldzame bijwerkingen het beste te omschrijven zijn als Long Covid door de prik.’ De door de injecties opgewekte spike-eiwitten kunnen in sporadische gevallen dezelfde langdurige ziekteverschijnselen veroorzaken – Long Covid genaamd – als de ziekte zelf. Onderzoek naar bijwerkingen kan leiden tot het opsporen van mensen die hier gevoelig voor zijn waardoor het vertrouwen in mRNA-vaccins toeneemt en het taboe op het erkennen van ernstige bijwerkingen verdwijnt. Een fikse ruggensteun voor het publiceren van het artikel was dat steeds meer artsen en wetenschappers erkennen dat bij hoge uitzondering het immuunsysteem in de war kan raken. Waarom was het onderwerp zo lang taboe? Omdat er huiver is dat aandacht ervoor “koren op de molen is van vaccinsceptici” aldus het artikel. De keerzijde is dat zieken zich ongehoord voelen en zich van lieverlede wenden tot de alternatieve media die “de lat een stuk lager leggen” en “niet zo degelijk hun werk doen”, waardoor het narratief van ‘ondermijnende media en politici’ wordt gevoed.

Bovenstaande denigrerende opmerkingen tonen feilloos aan waartoe door machthebbers ingeplante taboes kunnen leiden: een schisma in de samenleving, twee kampen die elkaars standpunten betwisten. In het ene kamp de gehoorzame, superieure mens die het taboe heeft verinnerlijkt, en in het andere de inferieure mens. Deugmens versus foute denkers. De deugmens plakken – zonder de moeite te nemen daarvoor argumenten te bedenken – een normatief label op de foute denkers: racist, antisemiet, anti-vaxxer, complotdenker, vaccinscepticus. Die mogen nog wel blijven ademen maar voor de rest worden ze uitgevlakt.

Moet men de journalist prijzen om zijn moed een taboe doorbroken te hebben? Neen! Het artikel knarst, piept en schuurt aan meerdere kanten, en van het elimineren van ingeplante taboes is geenszins sprake. Het artikel kleurt *op* maar nergens *buiten* de lijntjes van de officiële werkelijkheid. Het taboe op waarheidsgetrouwe en kritische berichtgeving blijft bestaan, want eenmaal ingenesteld verdwijnen ingeplante taboes niet van de ene op de andere dag. De massamoord, die nu al drie jaar gaande is in vooral landen met een hoge ‘vaccinatie’-graad, blijft buiten beeld omdat betreffende de waargenomen statistische oversterfte ‘het moeilijk vast te stellen is of er een verband is met de vaccinatie.’ Deze moeilijkheid is echter het kunstmatige gevolg van de weigering van officiële instanties om de hiervoor benodigde gegevens voor onafhankelijk onderzoek vrij te geven. Daarnaast is onderzoek naar een mogelijk verband taboe verklaard, zoals statisticus prof. dr. Ronald Meester, hoogleraar aan de Vrije Universiteit Amsterdam, recentelijk heeft ervaren. Zo blijft het verband, waarvan veel buitenlandse wetenschappers aangetoond hebben dat het bestaat, schimmig, waardoor het wantrouwen onder de bevolking eerder af- dan toeneemt.

Het groeiende wantrouwen blijkt uit het aantal mensen dat de zogenaamde herhaalprik heeft laten zetten. In de vier en een halve maand die is verstreken sinds 19 september 2022, toen met de herhaalprikken werd begonnen, heeft 33% van de twaalfplussers die de zogenaamde basisserie heeft laten zetten (80,3%) zich opnieuw laten injecteren. Hoe jonger hoe lager het percentage, het loopt bijna exponentieel af. Van de twaalf- tot zeventienjarigen heeft ruimschoots de helft de basisserie genomen; voor de herhaalprik was slechts 2% te porren.

Statistieken tonen voorts dat het aantal mensen dat snapt door hun eigen overheid bedot te zijn, gestaag groeiende is en dat de tweedeling in de samenleving gaandeweg een driedeling

is geworden, waardoor drie groepen zijn ontstaan. *Groep 1:* Zij die nog steeds geloof hechten aan het officiële verhaal dat de ‘vaccins’ veilig en effectief zijn en beschermen tegen ernstige ziekte en ziekenhuisopname. *Groep 2:* Zij die van begin af aan weigerden zich te laten injecteren omdat zij hun gezond verstand gebruiken, en al snel doorhadden dat met veel propagandageweld de bevolking grote angst werd aangepraat voor een neppandemie, en die via alternatieve kanalen geïnformeerd waren over schadelijke gezondheidseffecten. *Groep 3:* De spijtoptanten, onder te verdelen in hen die aanvankelijk geloof hechtten aan de gepropageerde weldadige uitwerking van het mRNA-goedje, dat de enige uitweg zou vormen uit de pandemie, en in hen die beseften dat het ging om een neppandemie maar gewillig het goedje lieten injecteren om de afgepakte vrijheden te herwinnen. De laatsten zijn te vinden in alle leeftijdsgroepen maar het meest bij jongeren.

Als gevolg van onophoudelijke propaganda en flagrante censuur is bij groep 1-mensen het taboe ingeplant om een connectie te leggen tussen overlijden en injecties. Men ziet naasten plotsklaps sterven. Constateert een arts een hartstilstand, dan wordt dat onvoorwaardelijk geloofd. Spreekt iemand het vermoeden uit dat de mRNA-injectie de dader zou kunnen zijn, dan volgt boze ontkenning en excommunicatie. Wellicht de meest fanatieke verdedigers van het taboe zijn de spijtoptanten (groep 3), uit schaamte en angst op termijn zelf ernstig ziek te

worden, een toch wel erg hoge prijs voor de vluchtige genietingen die men ervoor terugkreeg.

De hier geschetste taboes zijn het gevolg van het verinnerlijken door het merendeel van de burgers van hevige angsten voor een kwaadaardig virus. Angsten die machthebbers met stormkracht aanjoegen met een drammen herhaling van apocalyptische toekomstbeelden. Taboes die gevoed werden door perverse uitspraken, waaronder ‘iedereen die zich niet laat vaccineren verradt z’n naasten.’ Ongeïnjecteerden kregen het stempel opgedrukt tweederangsburgers te zijn die bij ernstige ziekte geen kostbare ziekenhuisbedden zouden mogen bezetten. Voorts vonden burgers dat de overheid ‘vaccinatie met zachte hand’ moest stimuleren of zelfs afdwingen door het taboe op verplichte inenting los te laten, zoals een hoogleraar gezondheidsrecht beweerde in De Volkskrant op het moment dat de ‘vaccins’ ter beschikking kwamen.

Taboes zijn van alle tijden en vervullen vaak een nuttige functie, vooral als ze erop gericht zijn een gemeenschap te behoeden voor gedrag en handelingen van enkelingen die het belang van die gemeenschap kunnen schaden. Na drie jaar is duidelijk dat niet de mensen uit groep 2 met gedrag, handelingen en woorden de samenleving hebben geschaad, zoals vaak wordt beweerd, maar juist de machthebbers zelf, onder andere door het inplanten van taboes bij een deel van de bevolking. ■

Werkelijkheidsbeleving en het Ministerie van Waarheid

Karel van Wolferen

NUMMER 9 ■ 10 FEBRUARI 2021

De beroving van onze vanzelfsprekende vrijheden, het ondersteboven keren van ons dagelijkse leven en de verandering van Nederland in een dictatuur zijn veroorzaakt door machtsverschuivingen. Een van de meest opmerkelijke aspecten van dit onheil is dat hoe groot ze ook waren, die verschuivingen nauwelijks door het algemene publiek zijn opgemerkt. Ze kwamen met te veel tegelijk, en het gebeurde allemaal heel vlug. Maar het tersluikse ervan was vooral het gevolg van een enorme machtsverschuiving in de wereld van de nieuwsmedia – een verschuiving die zover ging dat kranten, opiniebladen, tv-nieuws en achtergrondnieuws-programma's het tegengestelde zijn gaan doen van wat in niet-autocratische landen altijd hun oorspronkelijke doelstelling is geweest.

Georganiseerde serieuze journalistiek veranderde in het laat 20e-eeuwse kapitalisme van kennisbron in koopwaar, toen uitgeverijen van de gedrukte pers en omroepbedrijven werden opgeslokt door een handjevol zakenconglomeraten. De gewoontes en het verantwoordelijkheidsgevoel van deze nieuwe bazen waren op generlei wijze verbonden met journalistieke tradities. Nieuwsverspreiding werd verpolitiekt. Berichtgeving en uitleg over ontwikkelingen in de wereld gingen een toenemende propagandafunctie vervullen ten behoeve van politieke en financiële belangen. Over hachelijke onderwerpen kwam vervolgens een eenvormige officiële uitleg in zwang die zich, een stapje verder, kon vestigen

als een 'voorgeschreven' verhaal. Voorgeschreven, omdat een afwijkende uitleg kon worden bestraft, en vaak werd bestraft, met verlies van goede reputatie en zelfs levensonderhoud. Dit voltrok zich gaandeweg en werd daardoor niet als schokkend ervaren.

Officiële verhalen hebben altijd bestaan, waarschijnlijk overal. Iedereen wist wel dat democratie volgens de leerboekjes niet echt overeenkwam met de realiteit. Maar er waren grenzen aan de toegestane fictie. De officiële werkelijkheid die werd verhaald mocht niet te veel afwijken van de dagelijks waargenomen werkelijkheid, en de media werden zeker na de Tweede Wereldoorlog in het 'vrije Westen' geacht al te grote leugens van overheden aan de kaak te stellen. Bijna meteen na de laatste eeuwwisseling is echter een nieuwe categorie van nieuwsvoorziening ontstaan: het volstrekt verboden terrein. Daarbij gaat het om onwaarheden zo kolossaal, en voor een overheid of machtige belangengroep zo potentieel noodlottig, dat het benoemen ervan kan worden vergeleken met een hoogspanningsdraad die, wanneer aangeraakt, vrijwel zeker het einde van je carrière als journalist voor de gevestigde media betekent.

De ware toedracht van de 'terroristische' aanvallen die plaatsvonden op 11 september 2001, en die door Amerikanen als een van de grootste misdaden in hun geschiedenis wordt beschouwd, werd een mijlpaal in de tijdens eigen leven ontplooid geschiedenis. Het wordt buiten kringen van zgn. truthers niet in

het openbaar besproken. Doorbreek je dat taboe, dan krijg je ogenblikkelijk het etiket 'complotdenker' opgeplakt. Omdat het moeilijk is gebleken daar ooit vanaf te komen, vervult dat serieuze leden van de maatschappij met angst. Zij gaan dit en nieuwere taboeonderwerpen dan ook angstvallig uit de weg. De term complotdenker is een wapen geworden waarmee regeringen en de machtigste belangengroepen hun verdraaiingen van de werkelijkheid kunnen afschermen tegen kritische analyses.

Dat is niet altijd zo geweest. Hier verval ik in een uitleg die niet te vaak kan worden herhaald. De CIA heeft van het elementaire begrip van samenzwering (tenslotte wemelt de geschiedenis ervan) een wapen gemaakt. Een ijverige onderzoeker is nagegaan hoeveel keer de term 'complottheorie' werd gebezigd op de bladzijden van de New York Times en de Washington Post. In de 10 jaren voor april 1967 was dat zo goed als nooit. In de jaren daarna honderden keren per maand. Dat kwam doordat de CIA op het tijdstip van die waterscheiding een opdracht (CIA document 1035-960) naar al zijn bureaus, samenwerkende redacties en regeringsinstellingen had gestuurd die inhield dat elke ondernemende verwijzing naar het Warren Report – over de moordenaar van president Kennedy – als complottheorie moest worden gebrandmerkt -- met de connotatie dat de complotdenker niet goed bij zijn hoofd zou zijn. Dat initiatief van de CIA mag beschouwd worden als de meest succesvolle 'psyop' van die in dit soort operaties uitblinkende organisatie. Na 30 jaar gebruik is het nog doeltreffender geworden dan toen het werd gelanceerd.

Met dit wapen kunnen regeringen naar hartenlust liegen of onwaarheden spuien, omdat het etiket een verstandelijke afwijking aanduidt, waardoor onderzoek naar feitelijkheid per definitie overbodig is. Neem de lezing door vice-premier Kajsa Ollongren van 18 januari 2021 op een conferentie van de Koninklijke Hollandse Maatschappij der Wetenschappen (het oudste genootschap van geleerdheid in ons land).

Minister Ollongren noemde een aantal complottheorieën van de laatste jaren en van recente maanden, en sprak haar zorgen uit over de schade voor de maat-

schappij die deze veroorzaken. Zij denkt dat “mensen vaak op zoek gaan naar hun eigen waarheid.” In het geval van de pandemie kan dat resulteren in een “virale golf van desinformatie die over de wereld wordt uitgestort.” De WHO had daar met de term ‘infodemie’ ook al tegen gewaarschuwd. Intussen lopen wij gevaar af te stevenen op een ‘info-calyps’, dat is een samenleving waarin mensen door desinformatie uit elkaar worden gedreven. “Iemand die informatie zoekt over corona komt in twee klikken terecht bij een giftige complottheorie”, meldde Ollongren. Maar de redding staat klaar: “Dankzij een actieplan en een gedragscode zorgen de Europese lidstaten er de laatste jaren voor dat sociale mediabedrijven hun verantwoordelijkheid nemen. (...) In de nabije toekomst scherpt het European Democracy Action Plan deze regels aan, en legt de Digitale Dienstenwet de rechten en plichten van sociale mediabedrijven verder vast.”

Minister Ollongren mag dan demissionair zijn, zij heeft het Nederlandse Ministerie van Waarheid al gestalte gegeven. Nederlandse kranten voelen zich daarbij thuis. De Volkskrant van 4 december jl. schrijft over wat de Nationaal Coördinator Terrorisme en Veiligheid (NCTV) heeft bedacht over de verschillende groepen en individuen die elkaar vinden in het afwijzen van het overheidsbeleid: dit gebeurt vanwege een andere ‘werkelijkheidsbeleving’. Het is een term die recentelijk in ambtelijke stukken opduikt. “Mensen die de overheid, wetenschappen en traditionele media al langer wantrouwen, kunnen hun denkbeelden bevestigd zien in com-

plottheorieën en desinformatie. Sociale media spelen daarbij een faciliterende en mobiliserende rol en fungeren als een soort blaasbalg.” U heeft zo’n blaasbalg nu in handen.

Andere grote machtsverschuivingen waaraan we onze onheilspellende situatie deels mogen wijten, zouden zonder de ‘complotdenker’-verdachtmaking niet zo’n vaart hebben kunnen lopen. Neem de ongelooflijke macht die de farmaceutische industrie naar zich toe heeft getrokken. Die industrie beschouwt de wereld als een laboratorium met alle aardbewoners als proefkonijnen voor iets dat een vaccin wordt genoemd, maar dat niets te maken heeft met wat onder vaccins wordt verstaan, en doet nu al rapporten het licht zien over golven van sterfgevallen in vooral verzorgingstehuizen. Een door onze regering gepropageerde macht is overhandigd aan een industrietak die de reputatie heeft door en door corrupt te zijn. Zit hier een complot achter? Welnee, die aantijging moet als ‘infodemie’ worden geclassificeerd. Het front voor deze gewraakte industrie, de WHO, heeft deze term zelf geïntroduceerd.

Dat brengt ons bij de nieuwe macht van een oligarchie, de miljardairs die op een zeer directe manier wereldpolitiek zijn gaan bedrijven. De macht die van de rivieren, zijstroom, en beekjes vol poen afkomstig van de Bill & Melinda Gates Foundation, stroomt naar alle instellingen in de wereld die met onderzoek en behandeling van infectieziekten van doen hebben – een machtsverschuiving in de medische wereld. Een beetje avontuurlijk ingestelde krant zou dit stromenland al wel zo goed in kaart hebben

gebracht dat een onderlegd publiek geweigerd zou hebben het te laten voortbestaan. Maar er gingen ook poenriviertjes naar serieuze kranten en omroepbedrijven, zoals The Guardian en de BBC.

Dan hebben we de macht van ngo’s die, gekaapt of opgezet door multimiljardairs, de maatschappij hardhandig omvormen met grootse plannen voor een betere wereld. Die plannen liggen klaar voor wanneer de verwoesting waarmee overheden nu bezig zijn, zulk een vooruitgang mogelijk zal hebben gemaakt. Een complot? Welnee, allemaal uitsluitend toeval. Wij hoeven voor die betere wereld zelf niet eens politiek zweeten en tranen over te hebben; het wordt voor ons gedaan, ook al hebben wij er niet om gevraagd – of er toestemming voor verleend. Democratische tradities en onze ‘werkelijkheidsbeleving’ zouden alleen maar vertraging in de komst van deze utopie kunnen opleveren.

Ten slotte is er de grote machtsverschuiving die is ontstaan doordat de lidstaten van de Europese Unie veel van hun beslissingsbevoegdheden, zeg maar soevereiniteit, hebben overgeheveld naar Brussel. Die bevoegdheden zijn nu in handen van technocraten die niet verder kunnen denken dan wat hen is opgedragen om te denken, en die zich hebben leren plooiën naar de nieuwe dogma’s waarmee de door de oligarchen betaalde ngo’s de wereld willen hervormen.

Het lijkt allemaal erg veel om het fenomeen ‘waarheid’, en daarmee onze beschaving, te gaan redden. Maar met gezond verstand moeten we toch nog ergens kunnen komen. ■

Censuur en dictatuur

Pieter Stuurman

NUMMER 9 ■ 10 FEBRUARI 2021

In alle geciviliseerde landen staat vrijheid van meningsuiting en van drukpers op de ranglijst van grondrechten. Dat is geen toeval. De mogelijkheid om zich uit te spreken en de vrije toegang tot informatie is een belangrijke levensbehoefte voor mensen. Een dusdanig belangrijke levensbehoefte dat deze eigenlijk alleen in dictaturen aan mensen ontzegd wordt. Censuur is daarom een onlosmakelijk kenmerk van dictatuur. Nu de vloedgolf van censuur de wereld overspoelt, kunnen we niet anders dan vaststellen dat we te maken hebben met een nieuwe dictatuur.

Eigenlijk omschrijft de Engelse term 'freedom of speech' dit grondrecht beter dan de Nederlandse term 'vrijheid van meningsuiting'. Niet alles dat wordt uitgesproken of opgeschreven is immers een 'mening'. Feitelijkeheden of wetenschappelijke onderzoeksresultaten zijn bijvoorbeeld iets anders dan een mening. Daarom zal ik hierna de Engelse term hanteren.

De mogelijkheid om zich uit te spreken is alleen een werkzaam recht als het uitgesprokene ook kan worden gehoord. Deze vrijheid moet dus zowel aan de kant van de zender als aan de kant van de ontvanger gewaarborgd worden, wil het in de behoefte aan vrije communicatie kunnen voorzien. Het is immers zinloos om iets te zeggen of te schrijven als het door niemand gehoord of gelezen kan worden. Daarvoor is dus een communicatiekanaal, podium of platform noodzakelijk. In een vrije op grondrechten gebaseerde samenleving (een rechtsstaat dus) is een goed functionerend en open platform daarom een vereiste. Freedom of speech mag dus niet alleen een belofte zijn, maar moet ook worden gefaciliteerd door het creëren, onderhouden en garanderen van toegankelijke communicatiekanalen. Anders is dit recht in de praktijk niets meer dan een futiel, papieren recht.

Omdat dictaturen zonder censuur niet kunnen bestaan, zullen ze onher-

roepelijk freedom of speech moeten elimineren. De meest efficiënte manier daarvoor is het ontoegankelijk maken van de communicatiekanalen. Ontoegankelijk voor visies en feitelijkeheden die door het betreffende regime als ongewenst of bedreigend gezien worden. Als mensen die zich willen uitspreken van de podia worden geweerd, kunnen degenen die het zouden willen horen immers ook niet worden bereikt. Zo staan zowel zender als ontvanger in één klap buitenspel. De zender hoeft dan niet te worden bedreigd, beboet of gevangen gezet. Als hij niet wordt gehoord, kan hij immers roepen wat hij wil, zonder daarmee het regime te bedreigen.

Vóór de opkomst van social media functioneerden media als kranten, tijdschriften, radio en televisie als maatschappelijk platform voor freedom of speech. Om eenzijdige berichtgeving te voorkomen is een veelkleurig mediaveld een vereiste. Voorheen werd die veelkleurigheid zo goed mogelijk gegarandeerd op basis van vraag en aanbod, of gewaarborgd door staatsregulering. Of een combinatie van beide.

Door de opkomst van internet en de bijbehorende social media zoals LinkedIn, Facebook en YouTube is de manier van communiceren de laatste decennia drastisch veranderd. Niet langer hoefden mensen die zich wilden uitspreken een podiumplek bij de gevestigde media te bemachtigen – podiumplekken die hoofdzakelijk ingenomen werden door vooraanstaande wetenschappers, politici en andere bekende publieke figuren – maar kon iedereen zich ongelimiteerd uitspreken. De ultieme freedom of speech, zou je zeggen. Omdat steeds meer mensen van deze mogelijkheden gebruik gingen maken, werden de social media de belangrijkste manier van communiceren en dus van freedom of speech. Ze kregen daarmee een onmisbare maatschappelijke functie voor een onmisbare levensbehoefte.

Tegelijkertijd veranderde het reguliere medialandschap in andere richting. Sinds enkele decennia zijn die media in toenemende mate verworden tot kanalen van steeds eenzijdiger berichtgeving. Na de aanslagen van 9-11 kwam dit proces in een eerste stroomversnelling. De groep mensen (waaronder vele wetenschappers) die bedenkingen hadden bij de beweerde toedracht van de aanslagen werd geweerd. Op journalisten die deze visie belichtten (zelfs al onderschreven ze hem zelf niet) werd in de media karaktermoord gepleegd of ze werden anderszins buitenspel gezet en zagen hun loopbaan stranden. Collega's durfden er daarom hun handen niet meer aan te branden en zochten hun veiligheid in zelfcensuur.

Vanaf de aanvang van de coronacampagne is dit proces in een tweede, nog veel sterkere stroomversnelling terechtgekomen. Gerenommeerde wetenschappers met relevante kennis en een onbesproken staat van dienst, die kanttekeningen hadden bij de onderbouwing van het overheidsbeleid (of het gebrek daaraan), kregen bij de reguliere media de deur in hun gezicht. Hen werd simpelweg de toegang ontzegd. Hun expertise en inzichten werden volledig genegeerd. Alsof ze niet bestonden.

Na hun eerste verbijstering en verontwaardiging hierover, restte hen geen andere mogelijkheid dan hun toevlucht te zoeken in de social-mediakanalen. Maar ook daar worden ze nu in toenemende mate geweerd. Gecensureerd. Berichten van medisch specialisten, hoogleraren, artsen en goed ingevoerde verpleegkundigen, die hun visie vormen op basis van hun professionele expertise en deze onderbouwen met feitelijke en controleerbare data, worden geblokkeerd. Vaak worden hun accounts zonder pardon verwijderd. Recentelijk werden zeer gerenommeerde vaccinontwikkelaars, vele professoren, Nobelprijswinnaars, een directeur van een groot ziekenhuis en zelfs een gekozen Tweede Kamerlid geblokkeerd. En nog krankzinniger: de president van de Verenigde Staten. Steeds met de mededeling: 'Dit bericht is in strijd met onze interne richtlijnen'. Waarom het daarmee in strijd zou zijn, wordt verder niet toegelicht.

Wanneer hiertegen bezwaar gemaakt wordt bij regering en overheid (en zelfs rechtbanken), om de doodsimpele reden dat censuur niet past in de vrije samenleving waarvan men beweert dat ons land dat is, wordt stevast geroepen dat social media private ondernemingen zijn die zelf hun richtlijnen mogen vaststellen en dus zelf kunnen bepalen wie en wat ze weren. Maar diezelfde social media zijn toegestaan zo goed als een monopoliepositie te handhaven en hebben inmiddels een onmisbare maatschappelijke functie voor uitwisseling van informatie. Het gebruikte argument is dus niet valide. Het zou vergelijkbaar zijn met supermarkten, die een onmisbare functie hebben in de voedselvoorziening, toestaan dat ze klanten de toegang weigeren omdat de levensvisie van die klanten hen niet aanstaat. Of welke andere discriminatoire reden dan ook. Of de energiebedrijven. Ondanks het feit dat dit particuliere bedrijven zijn, dragen ze een maatschappelijke verantwoordelijkheid en dus is het ook de verantwoordelijkheid van de overheid om de toegang ertoe de waarborgen. Het gaat immers om levensbehoeften.

Nog erger wordt het wanneer politiek en overheidsorganisaties oproepen tot censuur. Ten tijde van de lancering van dit tijdschrift waren er politici die hierop aandrongen. Recentelijk is zelfs duidelijk geworden dat de Nationaal Coördinator Terrorisme en Veiligheid (NCTV) zich ermee bemoeit. Deze overheidsinstelling beweert dat ongewenste informatie het gevolg is van een 'andere werkelijkheidsbeleving' van 'verspreiders van desinformatie' die een 'bedreiging voor de veiligheid' vormen. Anders gezegd: iedereen die iets anders zegt of schrijft dan is toegestaan, is mentaal gestoord, opzettelijk ondermijnend en gevaarlijk. Hiermee wordt freedom of speech dus geassocieerd met terrorisme.

Zowel onder het publiek als in de wetenschap bestaat er inmiddels een substantiële groep die in toenemende mate bezorgd is over de schade die het overheidsbeleid aanricht aan de kwaliteit van leven en aan het leven zelf. Een groep met een ander gedachtegoed en een andere levensinstelling dan momenteel is toegestaan, getuige de verbeterde censuur. Censuur die, wanneer die geen halt

wordt toegeroepen, dit gehele gedachtegoed zal vernietigen en, hoe goed onderbouwd dat gedachtegoed ook is, zal uitwissen. Gedachtegoed kan immers alleen blijven bestaan als het uitgesproken en gehoord kan worden. En dat anders een onvermijdelijke dood sterft, samen met de kwaliteit van leven waar dit gedachtegoed voor staat.

Freedom of speech betekent dat mensen zelf kunnen beslissen wat ze zeggen of schrijven. Zodra een overheid of een mediabedrijf bepaalt wat is toegestaan (in welke mate dan ook), dan kunnen die mensen dat niet meer zelf beslissen. Dan wordt de regie overgenomen. En dan is er dus géén sprake meer van freedom of speech. Dan is er sprake van dictatuur. ■

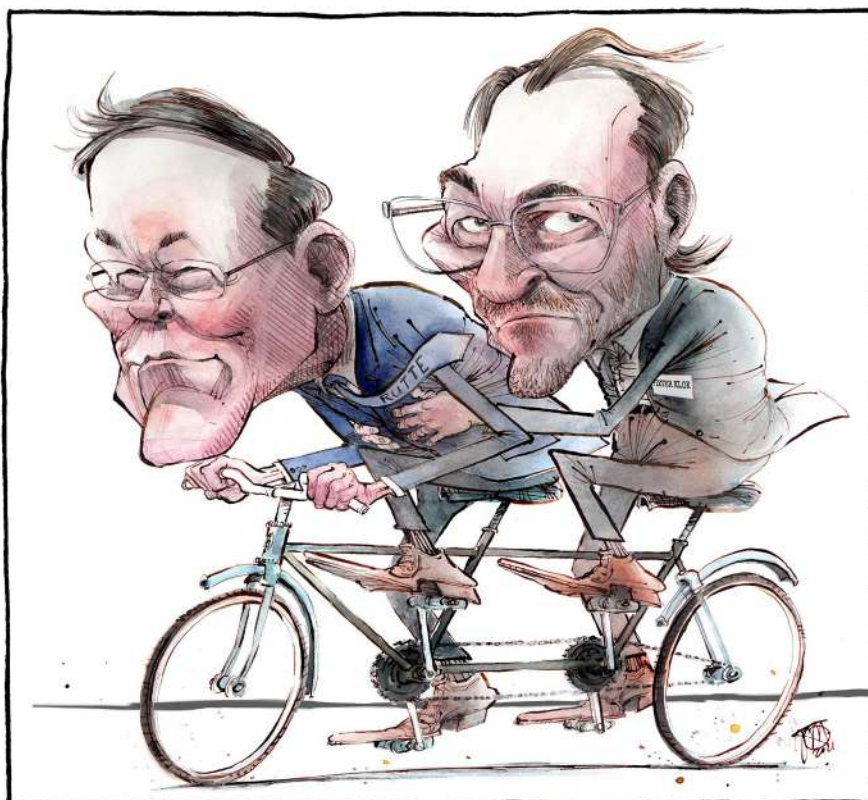
Hoe De Volkskrant de persvrijheid de nek omdraaide

Simon van Gelder

NUMMER 9 ■ 10 FEBRUARI 2021

Op 15 maart 2020 hield Rutte een toespraak waarmee hij, geheel volgens plan, paniek zaaide. Een groot deel van de Nederlandse bevolking zou in de komende tijd door het nieuwe corona-virus worden getroffen, loog hij. Angst sloeg toe bij het volk.

Vier dagen later, op 19 maart, sprak De Volkskrant doodleuk haar steun uit aan Rutte. De dwangmaatregelen die Rutte in zijn hoofd had, met corona als smoes, konden rekenen op instemming. De hoofdredacteur van De Volkskrant, een zekere Pieter Klok, beweerde: "Als de angst in de samenleving zo groot is, moe-

Jos Thomassen

ten we met één mond praten. Het is verstandig om als land één lijn te trekken. Die lijn is vrij goed onderbouwd, een heel instituut [het RIVM] zit daarachter.”

Klok vervolgt: “Dat kan het RIVM heel goed bepalen. Er zitten gewoon heel goede mensen die daar de hele dag aan werken, dag en nacht onderzoek doen en dan zouden wij als bevolking daar ook nog een mening over moeten hebben? Ik zou zeggen, laten we ons op andere dingen richten. Ik denk dat je niet van iedereen kunt verwachten dat ze hierover zelf een oordeel kunnen vellen en dat doe je eigenlijk wel door allemaal virologen op hen af te sturen.”

Met zijn schofferende woorden bedoelde journalist Klok:

Ons volk snapt er niets van, het domme volk mag geen vragen stellen, het volk moet klakkeloos alles van Rutte slikken.

De Volkskrant zal niets onderzoeken, de waarheid doet er niet toe, de journalisten moeten opschrijven wat het RIVM over corona beweert. Andere bronnen van informatie worden niet toegestaan.

De democratie mag ongestoord worden beschadigd door het ondergraven van de vrije pers.

Inmiddels heeft Klok zijn zin gekregen. De Volkskrant, De Telegraaf, NRC, Het Parool, alle dagbladen toebehorend aan één en dezelfde eigenaar, hebben vanaf maart 2020 over corona consequent gelogen. Wat ze afdrukten: gemanipuleerde cijfers, valse voorlichting – niets over de onrustbarende plannen achter de coulissen. Laf heeft De Volkskrant zich onderworpen aan Rutte. De krant is monddood gemaakt. De persvrijheid, onmisbaar in elke democratie, is de nek omgedraaid, met hulp van Klok. Deze on-journalistieke figuur heeft in maart 2020, op het hoogtepunt van de algemene paniek, meegewerkt aan het verkopen van de grootschalige misleiding door Rutte.

Waarom heeft het publiek zo weinig protest laten horen? Er is door sommige onderzoekers gewezen op het verlamme effect van welvaart en welzijn. Wie het goed heeft, protesteert niet. Een autoritaire regering, zoals in China, kan in veel gevallen rekenen op steun indien de bevolking gelooft dat het elk jaar beter gaat. Dit lijkt ook te gelden in Nederland, waar de grondwet is verkracht, het parle-

ment buiten spel staat en de kranten zich beperken tot halve waarheden.

Veel te weinig mensen gaan op onderzoek uit naar de feiten. Misschien komt dit voort uit innerlijke zwakte van de Nederlanders. Die laat zich niet corrigeren door maatregelen van buitenaf. We moeten van binnenuit worden bevrijd, mensen moeten zichzelf bevrijden. Denk af en toe eens goed na over jezelf. Vraag je af hoe de afgelopen dag is verlopen. Stel je op tegenover jezelf als een vreemde, zo kan je oprecht jezelf beoordelen, zo wordt het alledaagse verwerkt door een hoger deel van jouw ‘ik’. Dit advies komt van een gepensioneerd leraar uit Duitsland, Herbert Ludwig, een jurist die studie heeft gemaakt van de hardnekkige gehoorzaamheidscultus, vooral in zijn land. Onlangs was hij te gast in de corona-onderzoekscommissie van dr. Reiner Fuellmich.

Je moet, aldus Ludwig, leren jezelf te leiden in plaats van je te laten bevelen. Veel mensen laten na om hun rechten op te eisen. Ze nemen het heft niet in eigen hand, hun ontwikkeling staat stil. Wie stilstaat, zal overnemen wat door de media wordt verbreid. Zo iemand vervalt in volgzaamheid tegenover wat de media verspreiden. Velen staan hier volledig passief tegenover. Het lukt dan niet meer om te onderscheiden wat waar is en wat niet. Hier wrekt zich het gebrek aan zelfinzicht. Men ervaart wat de media verspreiden als iets waarop men zelf geen invloed kan uitoefenen. De media brengen een droombewustzijn te weeg, waarin je leeft in fantasiebeelden,

en je niet kan onderscheiden of deze waar zijn of vals.

De zogenaamde publieke opinie, die in werkelijkheid gefabriceerd wordt door de media, leidt tot een bewustzijn dat dromerig is. Dit moet worden vervangen door een krachtig individueel bewustzijn van de mens. Wie ben ik, wat heb ik geleerd, wat kan ik? Dat kost moeite, maar het moet, zeker nu we allen in paniek zijn gebracht door een overheid die angst wil zaaien. We moeten breken met het algemene gevoel dat de staat kan worden vertrouwd en dat de staat hetzelfde is als het hogere ‘ik’. Dat hebben we veel te lang geloofd.

Jarenlang is de bevolking geconditioneerd. Het zelfstandig denkvermogen van de burgerij is afgenomen, hierbij spelen de media een verwoestende rol. De zelfstandig denkende burger zou de basis moeten vormen van de democratie, maar deze is uitgehold, burgers zijn niet langer in staat tot oordelen. Ze kunnen de voortdurende gebeurtenissen niet goed beoordelen. Een eigen oordeel is uitgesloten, je kan pas na enige tijd vaststellen wat er werkelijk aan de hand is. Dan is het nog zeer moeilijk om je alles te herinneren. Televisie is manipulatief, de dagelijkse beeldenvloed draagt bij aan de traumatisering van het ego.

Conclusie: wees onafhankelijk.

Stop met televisie. Vertrouw nooit op Pieter Klok en zijn media-kornuiten die liegen dat het volk te stom is om zich zelfstandig een oordeel te kunnen vormen over het uitdijende corona-schandaal. ■

Georganiseerde ondermijning van alternatieve media

Patrick Neeteson

Op 23 december jl. publiceerde de secretaris-generaal van de Europese Unie de ‘Eerste voortgangsrapportage inzake EU Security Union’. Daarin

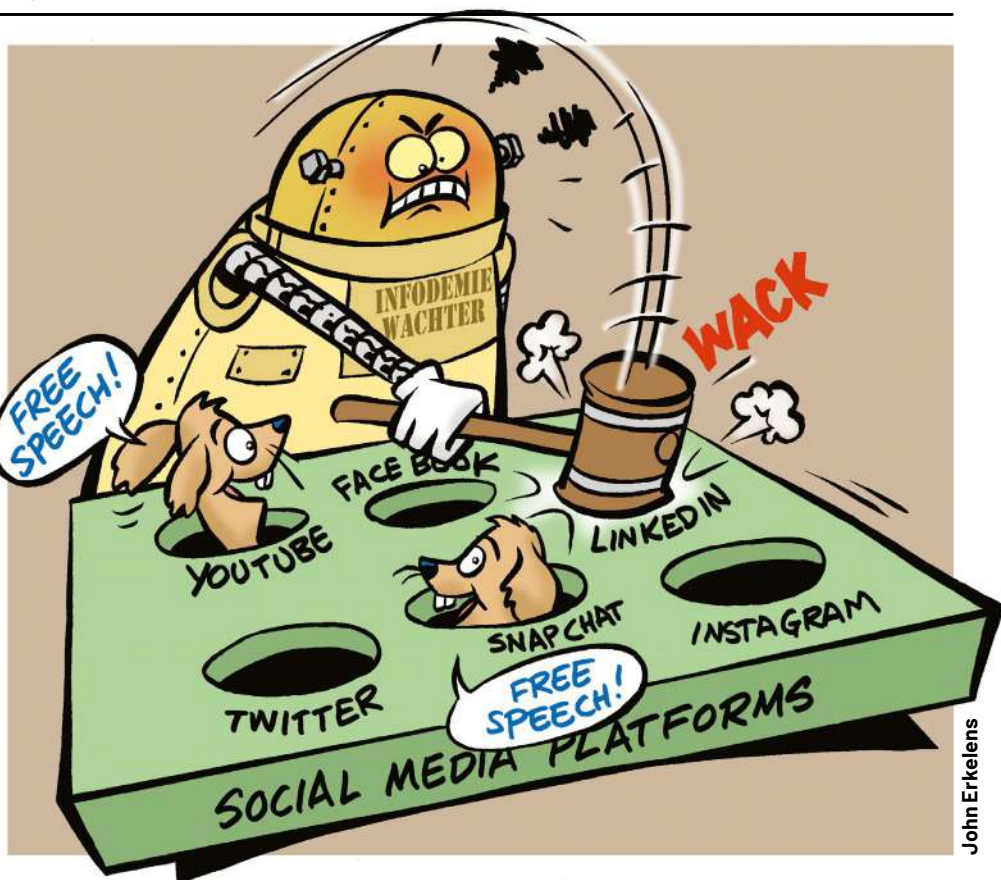
lezen we dat het internet nog steeds wordt gebruikt om kwetsbaren te radicaliseren. Onomwonden komt een denktrant aan bod waarin wordt uitgegaan van de noodzaak zwakke mensen te

moeten beschermen. Dit denken is van de laatste tijd en gevaarlijk. “In afwachting van betere wetgevendende kaders zullen we onze inspanningen om overheden en internetgiganten samen te brengen ten einde berichten te censureren verder intensiveren”, zo tekent het EU Internet Forum op.

Het document is volgepropt met schrikbarende aankondigingen. De commissie zal ondersteuning verder uitbreiden aan lokale overheden zodat deze een sleutelrol kunnen spelen in het toepassen van preventie in de ‘publieke ruimtes op het internet’, met andere woorden: de sociale media. Afspraken worden gemaakt om censuur toe te passen; een rapport genaamd ‘Het tackelen van COVID-19 desinformatie’ wordt bijgevoegd. Ook wordt vastgelegd ‘welke acties genomen moeten worden’.

In dit geval wordt het voorgeschreven verhaal gesmeed aan een grote tafel. Sinds 2015 komen Facebook, Google, Microsoft en Twitter samen in het ‘EU-Internet Forum’. Opportunistisch begonnen als samenbrengen van overheden, Europol en grote tech-bedrijven ter bestrijding van terrorisme, is dit inmiddels een volwaardige pseudo-redactie geworden die bepaalt welke vrije meningsuitingen geschikt zijn voor het publiek, met als nieuwe missie ‘de aanpak van schadelijk materiaal’.

Wie trekt er hier aan de touwtjes? De perceptie van het grote publiek lijkt te zijn dat de sociale media zelf het as van het kwaad zijn, volledig gekleurd door politieke voorkeur berichten becomingentariëren, tweets verwijderen en accounts naar het digitale ronde archief helpen met een druk op de rode knop. Enkele jaren geleden leerden kinderen nog dat er in China, anders dan in Nederland, geen persvrijheid en vrijheid van meningsuiting bestonden. Terwijl dáár het landschap – eigenlijk al sinds de Zomerspelen 2008 – verandert naar meer vrijheid, lijken wij in het ‘vrije westen’ keihard achteruit te hollen. Het mondiale politieke speelveld en de verkiezingen in de USA, maar vooral de ‘pandemie’ en bijbehorende polarisatie maken de problemen rap zichtbaar.

John Erkelens

Op tweede kerstdag werd een gekozen volksvertegenwoordiger, Wybren van Haga, van LinkedIn verwijderd omdat hij de corona-maatregelen niet proportioneel vindt, de Infection Fatality Rate vermeldt en herhaalt dat mondkapjes niet werken (het standpunt dat het RIVM tien maanden lang heeft volgehouden). Op 19 januari 2021 verwijderd hetzelfde sociale medium de post van Prof. dr. Maurice van den Bosch, CEO bij het OLVG ziekenhuis. Het statement dat de Britse variant in de UK een dalende trend vertoont werd hem fataal. Het wordt afgedaan als een algoritmische blunder. Eerder zagen we dat dr. Peter Borger, de moleculair bioloog die louter en alleen omdat hij wetenschappelijk onderbouwde kanttekeningen heeft bij de PCR-test, de toorn van het consortium over zich af heeft geroepen en op LinkedIn en Twitter gecensureerd wordt. Stuk voor stuk symptomatische voorbeelden van ingrepen die enkel en alleen in een dictatuur thuishoren.

De propaganda verspreidende instanties zwaaien wereldwijd met de scepter, een hoorzitting eind 2020 voor de Senaat is exemplarisch voor de omvang van het probleem. Mark Zuckerberg, oprichter van Facebook (2,6 miljard actieve gebruikers) mocht met lotgenoten Jack Dorsey

van Twitter en de Alphabet-mannen (Google, Youtube, Waze, Maps) krokodilentranten komen huilen. De rechterlijke macht beschuldigde de sociale netwerken van het beïnvloeden van de verkiezingsuitslagen en partijdigheid.

De boodschap van Mark Zuckerberg op de hoorzitting was duidelijk: “Let goed op, als we de bescherming verliezen die we nu hebben omtrent aansprakelijkheid inzake wat onze gebruikers posten, gaan we nóg meer censureren.” Het voorsorteren op nóg schaamtelozer het voorgeschreven verhaal te bevorderen en elk ander geluid direct te wissen, is nog nooit zo makkelijk geweest voor Mark.

Dat veel noodzakelijke berichtgeving het grote publiek niet bereikt is pijnlijk zichtbaar. Andere zaken beweren dan dat de regering uitdraagt maakt je, in de ogen van ambtelijke kringen die het op zich hebben genomen om veiligheid te garanderen, een gevaar voor de samenleving. Uiting in de publieke ruimte wordt gesaboteerd met vergelijkbare strategieën waarmee men terrorisme placht te neutraliseren. Wat overblijft is een geradicaliseerde samenleving, één die instemt met de radicale hervormingen die overheden uitermate welgevallig zijn, een samenleving opgedrongen door het voorgeschreven verhaal. ■

De verlamrende voorgeschreven werkelijkheid

Karel van Wolferen **NUMMER 18 ■ 16 JUNI 2021**

Niet alles wat mensen bezighoudt is gekoppeld aan een voorgeschreven werkelijkheid. Er zijn zaken waarover wij zelf mogen beslissen wat waar is en wat niet. Maar bij sommige onderwerpen brengen we onze reputatie in gevaar wanneer we de waarheid ervan willen onderzoeken. Het idee dat Rusland niet anders dan onze vijand kan zijn zolang president Poetin daar blijft zitten, en dat China ook een vijand zal worden wanneer het leiderschap daar zich niet aan westerse wensen gaat aanpassen, is daarvan een geopolitiek voorbeeld.

Een aantal andere zaken waarvoor een voorgeschreven werkelijkheid bestaat, raakt de samenleving op een meer directe manier. Zoals die van de gezondheidscrisis die zich over de hele wereld heeft uitgestrekt en het gevolg is van een satanisch virus, waarvan varianten ons nog vele jaren gaan bedreigen zolang de meerderheid van de wereldbevolking niet regelmatig wordt gevaccineerd.

Een heel belangrijke voorgeschreven werkelijkheid is die waarin wij als wereldbewoners het grote gevaar vormen voor de aarde vanwege onze klimaatverstorende productie van CO₂. Deze kolossale misvatting geniet een zeer grote aanhang vanwege zo'n drie decennia van media-hersenspoeling met, ook tot diep in het onderwijs doorgedrongen, schijnwetenschap.

Wat deze zeer uiteenlopende zaken met elkaar gemeen hebben is een openbaar spreekverbod. Het tegenspreken van de werkelijkheid dat in de hoofden van oppassende leden van de samenleving tot stand is gekomen, wordt behandeld als een soort heiligschennis. Afwijkend praten erover kan ten koste gaan van vriendschappen, zelfs van huwelijken, en zeker van carrières als deze hebben te maken met kennisoverdracht, zoals bij de media of in het onderwijs.

Zo uiteenlopend zijn deze zaken dat de voorschriften over hoe de vork in de steel zit, niet afkomstig kunnen zijn van een enkele groep gezaghebbenden. Wat hebben de voorgeschreven verhalen dan nog meer gemeen, afgezien van het verbod op discussie? De verboden blijken altijd te komen van een autoriteit buiten eigen landsgrenzen. Wat we moeten geloven wordt afgedwongen en gehandhaafd door machten die niet aanspreekbaar zijn en waarop dus geen politieke controle bestaat. Als niet op religie gebaseerde voorschriften zijn ze relatief nieuw in onze geschiedenis. Ik dateer de aanvang ervan op ongeveer dezelfde tijd als de meest recente eeuwwisseling. Natuurlijk bestond ook daarvoor wel een voorgeschreven werkelijkheid aangaande sommige dingen, zoals het bestaan

van een op expansie beluste communistische vijand tijdens de Koude Oorlog. Maar het buigen voor zo'n voorgeschreven werkelijkheid was slechts tot op zekere hoogte verplicht, en die verplichting was niet met eenzelfde unanimité over een even groot deel van de westerse wereld verspreid.

Van het stukje van de twintigste eeuw dat ikzelf mocht meemaken kan ik me niet herinneren dat over een voorgeschreven werkelijkheid zo voorspelbaar en met zulk een niet aflatende heftigheid werd gewaakt als dezer dagen in de reguliere media wordt gedaan over het feit dat president Poetin moet worden gezien als een gevaarlijke boosdoener, belust op vergroting van zijn Russische Federatie, dat de mens haast moet maken met biljoenenbestedingen om het klimaat van de planeet te beschermen tegen onze CO₂-uitstoot, dat uitvoering van duurzame ontwikkelingsdoelstellingen een heilige plicht is, dat gefronste wenkbrauwen ongepast zijn bij de toename van drommen teenagers die menen opgesloten te zitten in een verkeerd lichaam, en dat we naar de instructies moeten luisteren van een niet-gekozen, niet-gecontroleerde, supranationale instantie wanneer deze geboden uitvaardigt voor een massale strijd tegen dodelijke pathogenen met injecties, lockdowns en andere beschavingvernielende maatregelen.

Wat de officiële werkelijkheden nog meer met elkaar gemeen hebben, is hoe ze ons worden voorgeschoteld door een mediamacht die in essentie verschilt van de mediawereld van de vorige eeuw. Die vroegere mediawereld zorgde voor sterk gevarieerde presentaties van de werkelijkheid. Maar die macht is in de afgelopen dertig jaar aan weerszijden van de Atlantische Oceaan in handen gekomen van een zeer kleine groep binnen een financiële oligarchie die aan eigenbelang gekoppelde aannames koestert. Tegelijkertijd is veel aanvankelijk democratisch gecontroleerde macht weggevloeid naar machthebbers die in de schaduw mogen opereren, zoals inlichtingendiensten die aan geen hogere autoriteit verantwoording schuldig zijn. Het politiek opereren van deze machthebbers is veelal in hoge mate afhankelijk van systematisch bedrog. Het is duidelijk geworden dat een voorgeschreven werkelijkheid op uiteenlopend gebied kan worden gebruikt als machtsmiddel om de macht van verschillende belanghebbenden op verschillende terreinen te vergroten.

Het komt mij voor dat naoorlogse generaties niet eerder dan na 11 september 2001 zo'n kolossale opstapeling van onwaarheden hebben meegemaakt zoals die heden, repeterend, ons geestelijk soms uit het lood slaat. Want samenvallend met de eeuwwisseling gebeurde er iets waardoor de machtigste machthebbers van dat moment de diepgang van hun macht gingen beseffen. Zij konden met heel veel meer weggelaten dan een uitvoerende elite tot dan toe had beseft. Wat er gebeurde op 11 september 2001 wordt algemeen beschouwd als een van de grootste misdaden in de geschiedenis van de Verenigde Staten. En toch is er nooit forensisch onderzoek gedaan om de daders en de precieze toedracht vast te stellen. Het officiële rapport erover werd zelfs door zowel de Republikeinse als de Democratische voorzitter van de twee-partijencommissie die de opdracht voor het onderzoek gaf, niet erkend als een serieuze poging daartoe.

De daders van die kolossale misdaad zijn ermee weggekommen. Als historici, intellectuelen, journalisten en andersoor-

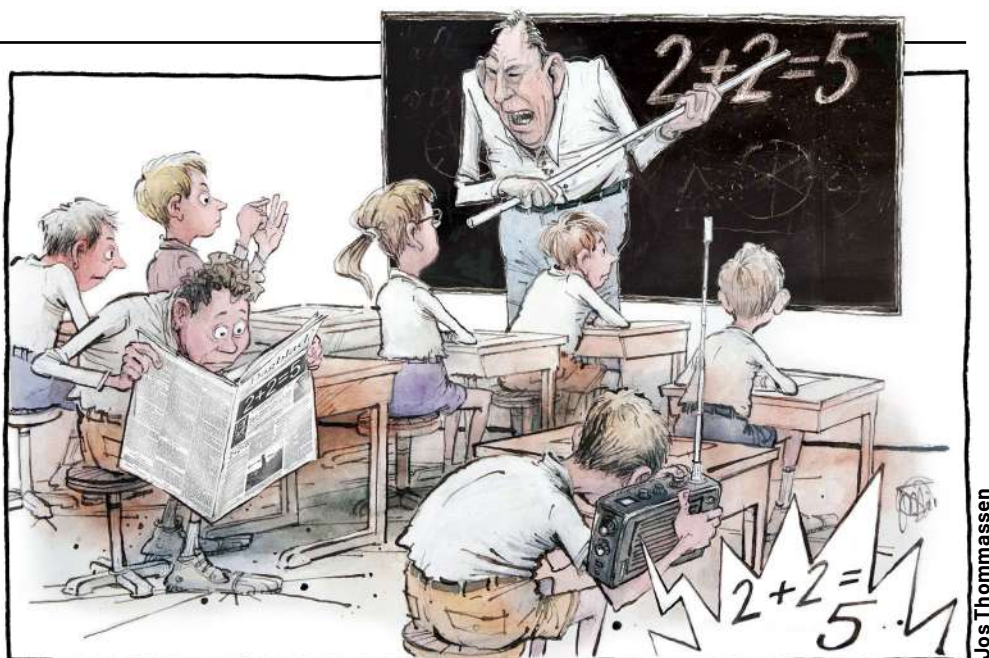
tige experts er in de VS hun mond over open doen, dan worden ze weggezet als halvegare complotdenkers en lopen ze gevaar hun positie te verliezen. Het gaat om een kanjer van een voorgeschreven werkelijkheid aan het begin van het tijdperk waarin machten, hun belangen verstrengeld met die van criminelen, de scepter van de waarheid overhandigd kregen.

De echte werkelijkheid verdwijnt niet als je die omruilt voor een voorgeschreven werkelijkheid, maar je verliest er wel je greep op. Dat zien we aan de manier waarop functi-

onarissen van de EU en de VS de plank steeds mislaan door hun dramatisch verminderde kennis over wat nodig is voor vredebewarende diplomatie met betrekking tot de twee grootste machten op het Euraziatische continent. Europa, dat zich op datzelfde continent bevindt, is door de wijze waarop EU-president Ursula von der Leyen omgaat met Wit-Rusland, een toonbeeld van schrijnende incompetentie en naïviteit. Een voorgeschreven werkelijkheid leidt altijd tot kennisverlies. We proberen in dit nummer aangaande al deze onderwerpen te laten zien hoe ons dat in denken en handelen verlamt.

Kennisverlies op medisch gebied is, door de ontwikkelingen sinds begin vorig jaar, op een gigantische manier en in acute zin rampzalig voor ons. Een verlies van vertrouwen in deze beroepsgroep is onvermijdelijk. Maar er wachten ons nog veel ernstiger ontwikkelingen, want er is een kolossale blokkade opgeworpen tegen de grote hoeveelheid kennis die momenteel toestroomt vanuit verschillende delen van de wereld, kennis gebaseerd op de ervaringen met de gevolgen van toegediende injecties die onterecht als vaccins worden aangeboden. De massale aandoeningen aan organen en sterfgevallen, volgend op de massale campagne voor injecties met een experimenteel mengsel van stoffen die het lichaam beschadigen, zullen een gezondheids crisis veroorzaken zoals de wereld nooit eerder heeft meegemaakt, misschien de grootste ramp in de geschiedenis van homo sapiens.

Datgene wat binnendringt in de lichamen van de mensen die de injectie willen ontvangen, of er geen keuze in hebben (zoals bij kinderen) of ertoe worden gedwongen, is iets dat is bedoeld om de mens te veranderen. Niet, zoals zeer velen nog altijd als vanzelfsprekend aannemen, ter bescherming tegen een gevaarlijk pathogeen, want dat doet het niet. Er is een groot crimineel project mee gemoeid, ook al hebben binnen overheden de meeste uitvoerders ervan dat nog niet beseft. Het doel van dit project is onvoldoende duidelijk omlijnd om met zekerheid vast te kunnen stellen. Onderzoekers die afstand hebben genomen van de voorgeschreven werkelijkheid, zoals schrijvers van Gezond Verstand, gebruiken de aanwijzingen van de zichtbare deelnemers aan de planning van het project, als stukjes van een

legpuzzel. Daarbij komen steeds begrippen langs als de noodzaak om de wereldbevolking drastisch te reduceren, de 'transhuman' mens, een opvolger van homo sapiens van wie de biologische identiteit zal zijn vastgekoppeld aan een digitale identiteit, een Grote Herstart van de maatschappij waarin deze mens, door een geslaagde vierde industriële revolutie, zonder bezit gelukkig zal zijn, en aanverwante zaken die meer doen denken aan sciencefictionfantasieën dan aan reële toekomstverwachtingen.

Terug op de aarde wordt nu al het aantal sterfgevallen van de injecties geschat op honderdduizenden, en dat van ernstig blijvend letsel aan lichaamsorganen op miljoenen. Op plekken waar dit gemakkelijk kan worden geobserveerd, zoals in India, volgt de grafiek van sterfgevallen die van de injecties. De wetenschappers die zich niet aan de voorgeschreven werkelijkheid houden, speculeren al over het effect in een volgend griepseizoen waarin bij geïnjecteerde mensen een op hol geslagen immuunsysteem zal zorgen voor onvoorstelbaar vele miljoenen dodelijke slachtoffers. Ook is nu al bekend dat de menselijke voortplanting ernstig zal worden ondermijnd, omdat de gevaarlijke spike eiwitten die na de injecties door de eigen lichaamscellen worden geproduceerd, zich ophopen in eierstokken van vrouwen en schade toebrengen aan de zaadproductie van mannen. Ook is al bekend dat wat door het lichaam na de injecties wordt geproduceerd, de bloed-hersenbarrière doorbreekt, wat een verhoging van neurodegeneratieve aandoeningen zal gaan veroorzaken.

De officiële internationale instanties die formeel bestaan om voor de gezondheid van de mens te ijveren, houden zich niet bezig met het verzamelen van de nu overal ter wereld aanwezige kennis over de dramatische gevolgen van dit medisch experiment. Zij saboteren de verspreiding ervan. De aanstichters van deze ramp is er alles aan gelegen om straks, frauduleus, een sterke verhoging van het aantal sterfgevallen toe te kunnen schrijven aan nieuwe vormen van het virus dat al vijftien maanden de wereld in de ban houdt. Zulke kennisvernietiging zal de grootste hindernis zijn voor het vinden van een tegengif, waarmee sommige Amerikaanse medici al bezig zijn in de hoop om alsnog de omvang van de komende humanitaire ramp te kunnen inperken. ■

Handhavers van de officiële werkelijkheid

Patrick Neeteson

NUMMER 18 ■ 16 JUNI 2021

De corrupte industrie die tegenwoordig fact-checking heet, heeft niets meer te maken met de oorspronkelijke bedoeling van het fact-checken, n.l. het controleren of de vermelde feiten wel kloppen. Het traditionele fact-checken - bij grote media-uitgevers in de USA - had als doel ervoor te zorgen dat redacties en verslaggevers beschermd waren tegen reputatieschade en rechtszaken als gevolg van gebrek aan kennis over de onderwerpen waarover geschreven werd.

Ter bescherming van het 'officiële verhaal' en om de reputatie van instituten en personen waarover in de alternatieve media negatief wordt geschreven te beveiligen is er een mafafide bedrijfstak ontstaan die het 'voorgescreven verhaal' in stand moet houden. Vorig jaar werden in vrijwel alle landen ter wereld zogenaamde coronamaatregelen van kracht. Al snel verschenen er kritische berichten van wetenschappers, hoogleraren en mensen uit de gezondheidszorg, die het nut en de te verwachten impact van de maatregelen betwijfelden. Autoriteiten uit de top van hun vakgebied gaven aan dat er weinig heil te verwachten viel van het dragen van niet-medische mondkapjes en kwamen ook met wetenschappelijk onderbouwde kritiek op andere coronamaatregelen.

In een poging om dit soort alternatieve berichtgeving in de kiem te smoren werden de sociale media voortaan flink gecensureerd. Twitter deelde 'bans' uit, LinkedIn verwijderde berichten en Facebook censureerde complete pagina's. Een arbeidsintensieve klus, maar nog steeds ontsnapte alternatieve berichtgeving van vooraanstaande wetenschappers en gekozen volksvertegenwoordigers aan de censuurmachine. Een extra maatregel was nodig, en het nieuwe fact-checken nam een hoge vlucht.

Een aantal van de organisaties die zich hiemee bezig houden ziet men vaak terug, zoals Poynter Institute, PolitiFact en Snopes. Laatstgenoemde is één van de rotste appels in de mand - opgericht door een echtpaar midden jaren 90. Snopes werd tijdens de Amerikaanse verkiezingscampagne van 2016 gesponsord door Facebook en houdt zich angstvallig aan de 'officiële werkelijkheid'. Maar Facebooks samenwerking met de zelfgekroonde waarheidsvinders gaat verder dan Snopes; de afgelopen paar jaar werkt Facebook samen met Atlantic Council, een elite-denktank die wordt gefinancierd en gecontroleerd door het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, de NAVO, wapenleverancier Lockheed Martin, olie-

gigant Chevron en Henry Kissinger. De Atlantic Council speelt een rol in nagenoeg elk politiek en militair schandaal op het gebied van het imperialistisch handelen van de USA in de afgelopen halve eeuw en is dus direct betrokken bij de vormgeving van de officiële waarheid op dat gebied.

De industrie heeft het altijd al erg druk gehad met het weerleggen van wetenschappelijke onderzoeksresultaten. Vanaf begin 2020 zien we dat Facebook 'fact-check banners' met het voorgeschreven verhaal plaatst bij elk bericht dat verband houdt met COVID-19 en covid'vaccins'. Naast het feit dat Facebook bepaalde pagina's compleet censureert, is dit een middel dat bij elke alternatieve kijk op het 'voorgescreven verhaal' over het virus of vaccinatie wordt ingezet. In maart 2021 geeft Facebook publiekelijk toe een bijdrage te leveren aan inspanningen van het Witte Huis, het CDC en de WHO om "ongewenste uitspraken over vaccins" te censureren. Met een bereik van 2,8 miljard actieve gebruikers is Facebook daarmee een mooie proxy voor de overheids-censuurmachine. Het voorgeschreven verhaal wordt schaamteloos gepropageerd, ondanks het feit dat Mark Zuckerberg beweert dat sociale-mediaplatforms niet 'de scheidsrechters van de waarheid' zouden moeten zijn.

Achter deze bedrijven zitten zonder enige uitzondering goedbetalende sponsors. Eén van de hoofdsponsors van de ons opgelegde 'waarheid' is de Bill and Melinda Gates Foundation, de grootste particuliere stichting ter wereld. Ruim \$250.000.000 ging direct naar allerlei nieuwsredacties, waaronder BBC, NBC, Al Jazeera en The Guardian. De relatie van de ontvangers met de Gates Foundation is soms overduidelijk. Op andere momenten is de samenhang wat schimmiger. Een aantal ontvangers geeft aan een deel van het ontvangen geld als sub-subsidies aan andere journalistieke organisaties te hebben weggegeven.

Een subsidie van \$380.000 van de Gates Foundation - welke zich structureel uitspreekt tegen elke alternatieve doorlichting van de nieuwe medische dogma's, zoals de wereldwijde vaccinatiecampagne - ging rechtstreeks naar de fact-checker Poynter. De Amerikaanse overheid heeft via het National Vaccin Injury Compensation Fund vier miljard dollar aan compensaties uitgekeerd vanwege erkende sterfgevallen en ernstige bijwerkingen ten gevolge van vaccinaties.

De zelfgekroonde koning van de waarheid, Poynter Institute, kan rekenen op een omvangrijke financiële ondersteuning. Naast de zeer warme band met grote invloedrijke private partijen, ontving het in 2020 ook nog eens \$737.400 via het Paycheck Protection Program van de overheid. PolitiFact ontvangt op haar beurt weer 'administratieve ondersteuning' van het Poynter Institute, terwijl ze ook een aanzienlijk bedrag ontvangen van Facebook. Daarnaast haalde PolitiFact sinds 2013 donaties tussen de \$125.000 en \$250.000 binnen van Pierre Omidyar's Democracy Fund (Omidyar is de oprichter van eBay).

Om hun naam onder het grote publiek bekendheid te geven organiseren sommige fact-checkers ook allerlei vormen van entertainment met beroemdheden. Zo organiseerde Poynter Institute samen met PolitiFact midden mei dit jaar een drie-daags Fact Check Festival: 'United Facts of America', met de

Amerikaanse covid-maatregelen regisseur Anthony Fauci in de hoofdrol. De lijst met sprekers bevatte onder meer CNN's Christiane Amanpour en Brian Stelter. Voor slechts \$50 was iedereen welkom om de waarheid 'mee te vieren'. Psychologen en experts uit de geestelijke gezondheidszorg spraken over hoe we allemaal in tijden van crisis de waarheid beter kunnen delen met onze vrienden en kiezers.

Fact-checkers dienden al langere tijd de Amerikaanse overheid in haar pogingen om regeringwisselingen in de wereld te realiseren. Een goed voorbeeld daarvan was de propaganda in verband met de Witte Helmen, de zgn. mensenredders die slachtoffers van bombardementen in Syrië uit het puin zouden redden. Deze voor de propaganda in het Westen belangrijke groep had banden met de jihadisten die aan deze oorlog deelnamen. Snopes oordeelde dat de berichtgeving hieromtrent als 'fake news' moest worden beoordeeld, ondanks het bestaan van meerdere video's van leden van deze groep, waarin overduidelijk te zien was dat ze betrokken waren bij moordpartijen en bij feesten van Al-Qaeda-strijders.

Bijna 20 jaar geleden tuimelden alle grote nieuwszenders over elkaar heen om de leugens van de regering-Bush en de verzonden redenen voor de invasie van Bagdad als zijnde de waarheid te verkopen en te publiceren. De Washington Post, momenteel eigendom van miljardair Jeff Bezos, deed 'feiten-onderzoek' naar de uitspraken van General Wesley Clark en de leugens van Bush. De generaal werd in diskrediet gebracht. De conclusie was: Bush 'loog niet, hij was gewoonweg niet goed door de CIA geïnformeerd'. Tegenwoordig is Jeff Bezos als eigenaar van Amazon direct belanghebbende bij een honderden miljoenen kostende cloud-service voor defensie.

Dr. Fauci gaf op het Poynter/PolitiFact event van vorige maand antwoord op de vraag of hij nog steeds van mening

was dat het virus een natuurlijk ontstaan en verloop kende. Dr. Fauci zei er niet meer zeker van te zijn dat Covid-19 op natuurlijke wijze tot stand is gekomen en dat we beter moeten onderzoeken wat er in China is gebeurd, totdat we hebben vastgesteld of het misschien toch niet van een dierenmarkt afkomstig was, maar uit een Chinees laboratorium.

In dit geval zien we dat veranderende politieke strategieën die plaatsvinden op de achtergrond van de Amerikaanse partijpolitiek het de fact-checkers moeilijk kunnen maken. Wat interessant is aan deze ommezwaai is dat politieke strategie, fact-checking en het toepassen van censuur elkaar in de wielen kunnen rijden. Hoewel Fauci altijd heeft beweerd dat het virus in de natuur is geëvolueerd en van mens op dier is overgegaan en fact-checkers hem een heldenstatus hebben bezorgd voor zijn rol in het ontkennen dat het in een laboratorium kon zijn gemaakt, moest Poynter/PolitiFact op 17 mei jl met een rectificatie komen inzake de 'lab origin' fact-check.

De voorgeschreven werkelijkheid die als een verstikkende deken het alternatieve geluid dempt, manifesteert zich steeds heviger en frequenter. Wetenschappers met ongewillige ideeën mogen hun woordje doen op een videokanaal dat daarna wordt verbannen. Kritische artsen worden opgebeld met de boodschap dat ze hun verhaal moeten bijstellen en zowel de reguliere media als sociale netwerken laten zich de waarheid dicteren door één en hetzelfde malafide fact-checkers bolwerk. Het corrupt geraakte landschap van media en fact-checkers beslaat - ook nu de rol van het zogenaamde levensgevaarlijke virus afneemt - het gehele speelveld van alles wat voorheen aan controversiële onderwerpen open en eerlijk mocht worden besproken, van klimaatverandering tot aan de Amerikaanse verkiezingsuitslagen. ■

In de houdgreep van de media oligarchie

Kees van der Pijl

NUMMER 23 ■ 1 SEPTEMBER 2021

In zijn bestseller *Het kapitaal in de 21ste eeuw* stelt de Franse econoom Thomas Piketty dat we toegeen naar een wereld waarin ieder land eigendom wordt van zijn eigen miljardairs. Op het gebied van de media is die ontwikkeling in volle gang en in de Covid-crisis betekent dat dat er nauwelijks nog afwijkende meningen in de openbaarheid komen.

In de jaren negentig verdween, door het wegvallen van het Sovjetblok en de verzwakking van de arbeidersbeweging, ook het tegenwicht tegen ongebreidelde verrijking. In de Verenigde Staten werd met de Telecommunications Act van 1996 onder Clinton ruim baan gegeven aan het fusieproces van kabel-TV-maatschappijen, telefoon- en internetondernemingen, alsmede krantenbedrijven. Ten gevolge hiervan versmolten de ongeveer vijftig bedrijven die begin jaren tachtig de Amerikaanse mediamaarkt domineerden tot zes reuzenondernemingen. Samen met de censuur die wordt uitgeoefend door de IT-reuzen Google en dochteronderneming YouTube, Facebook en de IT-bedrijven die daarbij horen, wordt zo een gelijkgeschakelde informatievoorziening in stand gehouden.

De zes grote conglomeraten heten nog wel naar een bekend moederbedrijf, maar bestrijken in de meeste gevallen de complete multimediasector. Dus Disney is al lang niet meer producent van Donald Duck, maar omvat inmiddels ook ABC, een van de grote drie traditionele TV-zenders in de VS en nog een hele reeks andere ondernemingen.

Hetzelfde geldt voor Comcast, eigendom van de familie Ralph Roberts, dat met MSNBC ook een van de grote drie (ooit NBC) in bezit heeft. TimeWarner, van het oorspronkelijke weekbladconcern Time Life, is ook een van de zes multimediareuzen en heeft CNN als spreekbuis, al lijdt dit station grote verliezen aan kijkers. De derde grote TV-zender van vroeger, CBS, is inmiddels onderdeel van het multi-mediaconcern Viacom van de familie Redstone.

Bij deze grote vier conglomeraten komen dan nog concerns die oorspronkelijk van buiten de VS afkomstig zijn. De belangrijkste is de vroegere filmstudio, nu 21st Century Fox van de Australiër Rupert Murdoch. Met Fox News, de Wall Street Journal en de New York Post. Ook in Engeland is Murdoch een hoofdrolspeler op het terrein van de media.

Het Duitse Bertelsmann van de familie Mohn is nummer zes van de allergrootste multimediareuzen. In Europa heeft het de RTL-zenders in bezit, maar ook enkele van de grootste uitgeverijen in de wereld, zoals Penguin, Simon & Schuster en andere. Van nieuws tot amusement, wetenschap en ontspanning, het hele terrein van de media wordt dus door dit handjevol concerns bestreken.

Afzonderlijke multimiljardairs, soms zelfs de allerrijkste, hebben ook media in portefeuille zonder daar hun hoofdactiviteit van te hebben gemaakt. Zo heeft de rijkste man ter wereld, Jeff Bezos van Amazon, de Washington Post gekocht; Bill Gates, ook al in de eredivisie van multimiljardairs, heeft geen eigen mediakanalen (al was het voornoemde MSNBC oorspronkelijk een combinatie van Microsoft en NBC). Gates oefent direct en via de Bill & Melinda Gates Foundation toch een enorme invloed uit op de media. De Britse BBC is de belangrijkste begunstigde van zijn miljoenendonaties, maar daarnaast subsidieert hij zijn oude stek MSNBC, Al Jazeera, de Guardian, de Financial Times, Le Monde en nog een aantal publicaties en kanalen. Eind 2018 kreeg het Duitse weekblad Der Spiegel 2,5 miljoen dollar van Gates om over 'Global Health and Development' te schrijven.

Steeds moeten we daarbij bedenken dat de miljardairs met hun Covid-machtsgreep een hele bepaalde kijk op deze crisis willen verbreiden, met uitsluiting van afwijkende meningen.

Ook in Frankrijk zijn het de miljardairs en multimiljonairs die de media beheersen. Als we ons beperken tot de pers, zien we dat de rijkste dynastie van het land, Bettencourt (van cosmeticaconcern L'Oréal), samen met Xavier Niel (op tien na rijkste), het tijdschrift L'Opinion bezit. Niel bezit zelf de Le Monde groep van het gelijknamige dagblad, die hij kocht voor het bedrag dat zijn fortuin in één dag fluctueerde. Bernard Arnault (de op één na rijkste persoon van Frankrijk) van het luxe-goederenconglomeraat LVMH heeft de mediagroepen Le Parisien en Les Echos. Dagblad Le Figaro is eigendom van de straaljagerfabrikant Dassault (op vier na rijkste familie); F. Pinault (no. 7) bezit weekblad Le Point; Patrick Drahi (no. 9) L'Express, Libération en een aandeel in BFMTV, de 'CNN' van Frankrijk. Afwijkende meningen? Zelfs

Vick Debergh

de 'linkse' Le Monde Diplomatique van de Le Monde groep, heeft nog niet opgemerkt dat Frankrijk inmiddels in opstand is gekomen tegen de vaxpas-plannen van Macron.

Van France-Soir daarentegen, ooit het meest gelezen dagblad van het land, is inmiddels alleen nog een internetkanaal over. Het wordt vanwege o.a. hun interviews met Nobelprijswinnaar Luc Montagnier, die uitlegt waarmee we te maken hebben m.b.t. virus en vaccins, dag in dag uit aangevallen als een nepnieuwskanaal dat 'samenzweringdenkers' de ruimte geeft.

Dat er in de marge dus altijd wel afwijkende meningen doordringen (zelfs op Fox News in het programma van Tucker Carlson), behalve dan natuurlijk op de alternatieve internetkanalen voor zover ze de censuur van YouTube e.d. weten te passeren, zien we ook elders. In Engeland worden de media gedomineerd door drie conglomeraten: de Daily Mail groep van Lord Rothermere; de Daily Mirror groep, tegenwoordig in handen van beleggingsbedrijf Reach PLC, en tenslotte de Britse mediatak van Murdoch, News UK met The Sun, The Times enz. Deze drie groepen controleren samen 90 procent van de Britse pers. De resterende tien procent wordt verdeeld tussen de Guardian, de Financial Times (eigendom van het

Japanse Nikkei) en de Telegraph. In deze laatste krant is af en toe kritiek op de coronapolitiek te lezen, al zijn ook in de grote drie een enkele keer wel berichten doorgedrongen dat bijv. de cijfers over Covid-doden zwaar overtrokken waren.

Dat de Nederlandse en Belgische pers grotendeels in handen zijn van twee Belgische groepen, het Mediahuis van bankier Thomas Leysen (NRC, Telegraaf) en de Persgroep van Christiaan van Thillo (Volkskrant, Trouw, Parool enz.) is door Willy van Damme uitvoerig gedocumenteerd. Ook hier geen twijfel aangaande de officiële lezing inzake de Covid-crisis. HP/De Tijd daarentegen, dat eigendom is van Audax (AKO/Bruna) en dat ruimte geeft aan de trefzekere beschouwingen van Dr. Carla Peters over mondkapjes en het injecteren van kinderen. Geen woord van deze strekking in de media van Leysen of Van Thillo, die ook nog commissaris is van het genoemde Bertelsmann, dus indirect meepraat over de redactie van de RTL-zenders.

RTL en de publieke omroep zijn net als de kranten vooral druk met het vasthouden van de angstpsychose en propaganda voor het sluitstuk van de Covid-paniek, het inspuiten van een zo groot mogelijk deel van de be-

volking. Een krant als Trouw, ooit uit het gereformeerde verzet geboren, steekt nu de propagandatechnieken van Naziminister Goebbels naar de kroon. Wat te denken van een kop waarin wordt gesuggereerd dat onderwijzend personeel ‘worstelt met de vraag wat te doen met onge-vaccineerde kinderen’. Of, ook in andere kranten van het concern, het ‘nieuws’ dat twee-derde van de Nederlanders voorstander is van het weer verplicht maken van kapjes. De media lopen ook vooruit op beslissingen van de de-missionaire maar overigens ongekend daadkrachtige

regering-Rutte. Bijvoorbeeld wanneer de één na de ander de vraag opwerpt, of werkgevers ‘vaccinatie’ als voorwaar-de mogen stellen voor terugkeer naar de werkplek.

Gelijkschakeling van de media is altijd het gevolg ge-weest van een bezetting of een staatsgreep. Omgekeerd kunnen we stellen dat de gelijkschakeling van de media nu aantoon-t dat we met de Covid-crisis niet met een ge-zondheidsprobleem te doen hebben, maar eveneens met een machtsgreep – in dit geval door de oligarchie van mil-jardairs en multimiljonairs. ■

Media aan de Leiband

Tjeu Lemmens

NUMMER 23 ■ 1 SEPTEMBER 2021

De media worden vaak de ‘vierde macht’ genoemd, naast de drie staatsmachten, of trias politica, bestaande uit de uitvoerende, wetgevende en rechterlijke macht, waartussen stevige scheidings-muren (zouden moeten) staan. Het controleren van overheidsinstituties – alsook andere machtige organisaties; financiële instellingen, business giganten en NGO’s – werd lang algemeen gezien als de kerntaak van onafhankelijke journalisten, onder het motto dat zij de waakhonden zijn van de democratische rechtsstaat. Vanuit dat denkkader verbaast menig een zich over de eenzijdige berichtgeving aangaande Covid-19 en klimaatverandering. Het lijkt alsof onzichtbare krachten de toetsenborden van reporters en redacties aansturen. Steeds dezelfde namen, gezichten en instituties, die eindeloos hun mantra’s en onheilspellende boodschappen over het volk mogen uitstrooien. Deskundigen met een onberispelijke staat van dienst, die feiten aandragen en nieuws anders interpreteren dan wat binnen de officieel goedgekeurde kaders valt, worden uit de reguliere media geweerd. Erger nog; zij worden zelfs beschimpt, de mond gesnoerd en belachelijk gemaakt.

Intuïtief voelt een deel van de burgerij dat hier iets niet klopt. Het ongenoegen uit zich in vreedzame demonstraties en soms in het uitjouwen van reporters die ter plekke verslag uitbrengen. Zulk gedrag wordt vervolgens door autoriteiten en media breed uitgemeten als ‘aan-tasting van de rechtsstaat’. Dat is onzin. Een rechtsstaat is een staat waarin burgers worden beschermd tegen de macht van de staat. Dat is bittere noodzaak, want tegen de bevoegdheden van het staatsapparaat – ambtenarij, politie, leger – staat de burger weerloos. Alleen autori-teiten kunnen de rechtsstaat schenden. Burgers die zich

individueel of in een groep, met verbaal of fysiek geweld keren tegen andere burgers, schenden de rechtsstaat niet. Een dergelijke bewering is een draconische omkering van de werkelijkheid – gericht op het beknotten van grondrechten. De media riepen zulke valse sentimenten op na de moord op misdaadjournalist Peter R. de Vries. Het AD (7 juli 2021) poneerde zelfs met veel gevoel voor retoriek dat met het pistoolschot “de onder-wereld de rechtsstaat midscheeps raakte.” Larienkoek. Zo’n redenering is bedoeld om de geesten van mensen klaar te stomen voor een overheid die rigoureuze syste-men opzet om burgers verregaand te kunnen controle-ren onder het mom van ‘het beschermen van de rechts-staat’. Het samenspannen van de media met dergelijke doelen nastrevende autoriteiten is symptomatisch voor het ethische verval van wat ooit kwaliteitsjournalistiek werd genoemd.

Om te begrijpen hoe het zover heeft kunnen komen, is het nuttig om met zevenmijlslaarzen door de geschiede-nis te stappen, te beginnen met de bezetting van ’40-’45. Destijds verspreidden reguliere kranten kritiekloos de ab-jecte leugens van de bezetter, tot grote ergernis van gewetensvolle journalisten. Om tegenwicht te bieden richtten sommigen alternatieve kranten op. Die verspreidden vol-gens de autoriteiten onjuiste berichten. Ze werden ille-gaal verklaard en onderworpen aan de hoogste graad van censuur; de doodstraf. Na de bevrijding transformeerden enkele van deze verzetskranten, zoals het Parool, Vrij Ne-derland en Trouw, zich tot reguliere kranten. Vanuit de gedachte “nooit meer een fascistisch totalitair regime!” waren redacties decennialang buitengewoon alert op kwade bedoelingen van machthebbers, inclusief de inten-ties van de eigenaren van de media waarvoor ze werkten. Daartoe werden statuten opgesteld die de onafhankelijkheid van redacties moesten garanderen.

In de afgelopen drie decennia heeft zich in vrijwel alle landen ter wereld een omwenteling voltrokken waarbij het begrip handelswaar steeds ruimer werd geïnterpreteerd. Nutsvoorzieningen, zoals gas, water en elektriciteit, werden opgekocht door de hoogste bidder. Zo ook dagbladen, tijdschriften en tv-zenders. Voor de Nederlandse media heeft dit ertoe geleid dat nagenoeg alle kranten en tijdschriften in handen kwamen van twee schatrijke Belgische families. De directies van deze mediaconglomeraten worden gevormd door een raad van bestuur, afdelingsdirecteuren en de *hoofddirecteuren* van de dagbladen. Een duidelijke vermenging van bedrijfsvoering en zeggenschap over de informatie die de burgers wordt aangeboden – dan wel onthouden.

De wil van de eigenaren sijpelt via de hoofddirecteuren door naar redacties en journalisten. Redactiestatuten zijn daarmee een dode letter geworden en journalisten letterknechten die het beleid uitvoeren dat in de directiekamers wordt bedisseld. Hoe is het anders te verklaren dat journalisten een lawine van door autoriteiten geproduceerd nepnieuws kritiekloos doorsluizen? Een recent voorbeeld behelst een obscure vorm van ‘coronacijfermagie’, verspreid door NRC Handelsblad in de weekendkrant van 7/8 augustus, onder de kop ‘Een korte maar explosieve zomergolf’. Het artikel meldde dat binnen de korte periode van twee weken het aantal positieve testuitslagen steeg van zo’n 500 per dag naar ruim 10.000. Onvermeld bleef echter dat die zogenaamde vierde golf samenviel met een explosieve toename van tests bij jongeren die deel wilden nemen aan het zomerse uitgaansleven, festivals en evenementen. Conclusies uit deze absolute getallen zijn dus zinloos. Alleen relatieve cijfers hebben betekenis bij het analyseren van trends. Maar absolute cijfers moeten het levensbelang van ‘vaccineren’ aantonen en dat is de feitelijke strekking van het artikel. De auteur is hoogopgeleid en je mag verwachten dat hij doorheeft dat hij wordt gebruikt als doorgeefluik van schijnwetenschap. Hier is geen sprake van misverstand, maar van moedwil.

Ook de organisatie- en financieringsstructuren bij de omroepen maken het mogelijk dat machthebbers een flinke vinger in de inhoudelijk pap hebben. Nederland kent publieke omroepen, gefinancierd door de staat, en commerciële omroepen, die hun inkomsten uit reclame en sponsoring verwerven. Officieel zijn deze omroepen onafhankelijk. Zij zijn echter voor hun voortbestaan afhankelijk van geldschietters; de overheid respectievelijk bedrijven, waaronder multinationals. Daarnaast staan zij onder toezicht van het in Hilversum gevestigde Commissariaat voor de Media (CvdM). Dit zelfstandig bestuursorgaan neemt, naar eigen zeggen, hun besluiten onafhankelijk van de overheid, maar is financieel wel afhankelijk van die overheid en is daaraan verantwoording verschuldigd. Het heeft nauwe banden met de Europese Commissie middels de European Regulators Group for Audiovisual Media Services (ERGA), een overlegorgaan opgericht om de Europese mediaregelgeving te faciliteren en in de periode 2016-2017 voorgezeten door een

voormalige CvdM commissaris. Volgens informatie van anonieme klokkenluiders, opgetekend door het NRC in juli 2019, is inhoudelijke kennis afwezig, wordt de organisatie sterk hiërarchisch geleid door het driehoofdige college van bestuur en is er veel achterklap en pesterij, waardoor jaarlijks ongeveer een vijfde van het personeel vertrekt. In deze setting kon het CvdM snel verworden tot een dwingend staatsapparaat, met als belangrijkste taak het weren van onwettige feiten en meningen.

Dan zijn daar nog de sociale media, die burgers in staat stellen om via Twitter, Facebook, YouTube, LinkedIn en andere online platformen hun eigen persbureautje te beginnen en dat gebeurt volop. Uitgerust met smartphone en draadloze internetverbinding kan elke burger blogs schrijven en straatscenes fotograferen, filmen en verspreiden. Door het propagatiemechanisme dat *delen* heet, kunnen razendsnel teksten en beelden naar miljoenen mensen worden verspreid. Deze burgerjournalisten vormen een bedreiging voor het verdienmodel van de reguliere media. De soms onthullende beelden en teksten zijn een doorn in het oog van de machthebbers. Wat ooit ‘onjuiste berichtgeving’ heette, heet nu ‘nepnieuws’ en mag met alle machtsmiddelen gecensureerd worden. Ook de online platformen deïnen niet terug voor censuur, door blogs en beelden te verwijderen. Censuur vereist een officieel goedgekeurde waarheid en instanties die teksten en beelden toetsen aan die waarheid. Daarbij gaan Tech-giganten en overheden bepalen wat wel en niet onder de ogen van het grote publiek mag komen. Dat is de teloorgang van de vrijheid van meningsuiting – een belangrijk grondrecht – de doodsteek voor eerlijke en onafhankelijke journalistiek, leidend naar de ondergang van de democratische rechtsstaat. Wie beweert dat het allemaal zo’n vaart niet loopt, is slecht op de hoogte en kent bovendien de geschiedenis niet. ■

Hoe fabriceer je een dictatuur

Rianne Geven

NUMMER 27 ■ 27 OKTOBER 2021

Het bewind van een dictatuur kan zich niet veroorloven dat de bevolking een werkelijkheid hoort en ziet die tegensprekt wat de overheid over die werkelijkheid zegt. Daar zijn in Nederland allerlei manieren voor gevonden, met bijvoorbeeld een voorzitter van de NPO, die zonder enige achtergrond of bekwaamheid aangaande journalistieke integriteit, mag beslissen wat wel en niet waar is, en omroepvergunningen mag weigeren. De eind dit jaar vertrekkende voorzitter van de NPO, Shula Rijxman, verklaarde in een recent kranteninterview dat het haar verantwoordelijkheid is om nepnieuws te identificeren. “We gaan de strijd aan met desinformatie”.

Toch is er volgens medewerkers van het NPO Commissariaat nog steeds een lacune in de Mediawet, die door toetreding van de nieuwste omroep *Ongehoord Nederland* pijnlijk zichtbaar is geworden. Hoewel *Ongehoord Nederland* aan alle voorwaarden voldeed, waaronder het behalen van 50.000 leden, ging het weliswaar positieve oordeel gepaard met ernstige bezwaren. Volgens het Commissariaat en de Raad voor Cultuur ontbreekt een toetsingskader over de rol die omroepen spelen in een democratie, en zijn hun eigen adviezen nu ontoereikend. De adviescommissie geeft aan over de gehele linie net iets te vaak positief geoordeeld en geadviseerd te hebben over plannen van omroepkandidaten. Volgens de adviseurs gaat het om een bedreiging van de democratie. Het benoemen van de keerzijde van bijvoorbeeld actiegroepen als Kick out Zwarte Piet of Black Lives Matter door *Ongehoord Nederland* draagt volgens de adviseurs niet bij aan de ‘sociale samenhang’, en ook minister Slob deelt dit bezwaar. Kritiek op de NOS is ook ontoelaatbaar, volgens de minister.

De inkomende nieuwe topvrouw bij de NPO wordt opnieuw afgeleverd door de Haagse baantjescarrousel. Zij is niet iemand met ervaring op het gebied van journalistieke objectiviteit, maar een door de wol geverfde advocaat en bestuurder. Frederieke Leeftang werkte jarenlang op de Zuidas, gespecialiseerd in mededingings- en Europees recht. Bovendien omvat haar cv tal van bestuurlijke functies bij uiteenlopende bedrijven en organisaties, van goede doelen tot ABN-AMRO, en ze was er goed in om bedrijven door pijnlijke reorganisaties te loodsen. Een uitstekende staat van dienst om de opkomst van succesvolle alternatieve media en omroepen het hoofd te bieden. Want dat omroep *Ongehoord Nederland* door de toelatingstoets kwam, zit de adviseurs van de NPO en de minister nog goed dwars.

Zo nu en dan produceren de gevestigde media een relletje, waardoor de illusie kan blijven bestaan dat er geen sprake is van een totale fusie in Nederland tussen media en overheid. Dat moet de burger het gevoel geven dat er grote verontwaardiging heerst wanneer de overheid infiltreert in de media, en daarmee de mediawet schendt. Het showproces naar aanleiding van de uitzending van een documentaire over Sigrid Kaag, kort voor de verkiezingen, was een recent voorbeeld. De verontwaardiging komt niet in de buurt van het werkelijk kolossale schandaal van het feit dat nieuwsvoorziening in Nederland vrijwel geen afwijking toestaat van hoe onze overheid de voornaamste aangelegenheden die ons aangaan interpreteert.

De NPO wordt gefinancierd door alle belastingbetalers, maar lang niet iedereen heeft er profijt van. Het lijkt grotendeels in handen te zijn van activistische D66 aanhangers, op wie men kan vertrouwen dat zij modieus progressieve doctrines bevorderen die behoren tot de constellatie van vooroordelen die als ‘woke’ bekendheid hebben verworven. Maar de belangrijkste taak van de NPO is ervoor te zorgen dat overheidpropaganda overeenkomt met wat door de westerse media-macht over zaken als de schijnpandemie en de vermeende klimaatcrisis wordt verteld, en dat de agenda van de inmiddels overbekende ‘duurzame’ ontwikkelingsdoelstellingen wordt bevorderd.

Het resultaat is er een dat we van andere dictaturen kennen. Lezers en tv-publiek moeten bezig gehouden worden door intellectueel inhoudsloos en veelal stompzinnig vermaak. Media leveren geestdodende gemeenplaatsen over belangrijke aangelegenheden met voor de gemiddelde persoon een nietszeggende betekenis. Het resultaat daarvan is een bevolking gekenmerkt door voortdurende verveling, onverschilligheid en apathie. Alleen marginale zaken mogen op een intelligente manier worden behandeld. Je kunt dat elke avond ervaren door te kijken naar de tv-gesprekspanels.

Een dictatuur moet erop kunnen vertrouwen dat burgers door gebrek aan onafhankelijke informatie de mogelijkheid wordt ontnomen om uit een breed scala van feiten, voorlichting en meningen zelf conclusies te trekken, en politieke oordelen te vormen. Adviseurs van de Raad van Cultuur, het Commissariaat voor de Media en minister van Cultuur Arie Slob mogen nog niet zomaar de mediawet naast zich neerleggen. Maar door de paniek die is ontstaan nu *Ongehoord Nederland* de toelatingstoets heeft gehaald, kunnen we ervan uitgaan dat de criteria voor deze toets onderhanden wordt genomen, zodat over niet al te lange tijd een omroep die de keerzijde benoemt van wat we de hele dag te horen en te zien krijgen, geen schijn van kans meer zal hebben. ■

Hoe de term ‘complotdenken’ democratische controle onmogelijk maakt

Timo Pieters

NUMMER 36 ■ 9 MAART 2022

De angst om beschuldigd te worden van ‘complotdenken’ maakt het voor veel Nederlanders onmogelijk om over ingrijpende machtsverschuivingen na te denken en te discussiëren. De term verwijst niet naar iets werkelijks, en is doelbewust door de Central Intelligence Agency (CIA) in het leven geroepen om twijfel in te dammen over het officiële verhaal met betrekking tot de moord op president Kennedy. Nederlandse instanties en commentatoren die de uitdrukking gebruiken zijn zich niet van deze oorsprong bewust, en blijven dus in feite CIA-instructies uitvoeren.

Wij weten precies wanneer het begrip ‘complotdenken’ (*conspiracy theory*), met de bijbedoeling van geesteszieke, in het algemene taalgebruik werd opgenomen. In 1967 stuurde de CIA een memo (nummer 1035-960) naar al haar eigen bureaus en honderden mediabedrijven en journalisten in haar wereldwijde propagandanetwerk. In deze memo kregen zij de instructie om critici van het Warren Commission Report weg te zetten als ‘complotdenkers’. De onmiddellijke aanleiding daarvoor was het een jaar daarvoor verschenen eerste boek met een vlijmscherpe analyse van de tegenstrijdigheden, onmogelijkheden, en weglatingen in dat rapport: *Rush to Judgment* van Mark Lane. Meerdere opiniepeilingen wezen uit dat ongelooft aan het officiële verhaal door dat boek sterk was gegroeid. Dat ongelooft is sindsdien alleen maar toegenomen, want uit recente peilingen is gebleken dat driekwart van de Amerikaanse bevolking het Warren Report niet langer serieus neemt.

Het succes van dit staaltje van psychologische oorlogsvoering werd na de introductie van de term ‘complotdenken’ onmiddellijk zichtbaar door de frequentie van het gebruik ervan. Uit een studie waarbij werd gemeten hoe vaak het voorkwam op de pagina’s van de New York Times en de Washington Post voor en na de CIA-instructie, bleek dat men het in de 45 jaar ervoor slechts 50 keer tegenkwam (dus gemiddeld eens per jaar), terwijl het in de 45 jaar nadat het memo werd verstuurd, 2.630 keer in genoemde kranten werd aangetroffen (dus gemiddeld eens per week). De beïnvloeding van het opinieklimaat middels propaganda en psychologische operaties is altijd één van de kerntaken van de CIA geweest, in binnen- en buitenland. In Duitsland is aangetoond dat veel journalisten bewust of onbewust werkten voor de CIA, zoals Udo Ulfkotte in zijn boek *Gekochte Journalisten* heeft beschreven.

Wat de CIA voor elkaar had gekregen was om van een onschuldige term, die natuurlijk beroepshalve door politierechercheurs zowel als geschiedschrijvers dagelijks werd gebruikt, een wapen te maken waarmee de overheid tegen kritiek kon worden verdedigd. In verband met de moord op president Kennedy had het een tanend succes. Maar het werd opnieuw zwaar ingezet als middel om serieuze analisten publiekelijk de mond te snoeren als zij twijfelden aan de officiële uitleg van de gebeurtenissen van 11 september 2001, met de tot schroot gereduceerde World Trade Towers in Manhattan, en een gat in het Pentagon waar geen enkel vliegtuig doorheen had kunnen vliegen. De term doet nu ook al twee jaar dienst om twijfel aangaande de voorgeschreven werkelijkheid met betrekking tot covid-19 stelselmatig de kop in te drukken. De aantijging van complotdenken kan een journalist nu de baan en het levensonderhoud kosten, en brengt de positie van zelfs hoogleraren op universiteiten in gevaar.

In de VS wordt het begrip ‘complotdenken’ sinds kort gekoppeld aan de dreiging van zogenaamd ‘binnenlands terrorisme’. De FBI heeft in februari jl. een speciale eenheid opgericht om zulke complotdenkers, die gevaarlijk nepnieuws verspreiden, te achtervolgen en zo nodig in hechtenis te nemen. De grootste terreurdreiging voor de VS zou namelijk bestaan uit ‘eenlingen of kleine cellen van individuen’ die gemotiveerd zijn door grieven gebaseerd op ‘misleidende narratieven’, ‘complottheorieën’ en andere vormen van ‘mis-, dis- en malinformatie’, zo schrijft het Department of Homeland Security. Complotdenken en nepnieuws gaan vanzelfsprekend samen.

Van alle Nederlandse instanties en commentatoren die de uitdrukking ‘complotdenken’ gebruiken geeft er niet één blijk van bekend te zijn met de oorsprong ervan binnen de psychologische oorlogsvoering. De instanties die verantwoordelijk zijn voor het bestrijden van desinformatie – het ministerie van BZK, de AIVD, en de NCTV – beweren bijvoorbeeld dat desinformatie (doelbewust misleidende informatie) regelmatig verspreid wordt via ‘complottheorieën’. Volgens deze instanties zijn dit ‘theorieën gebaseerd op het idee dat de elite de inwoners bedreigt’ en die voortbouwen op ‘gevoelens van miskenning en wantrouwen van maatschappelijke en politieke instituties’. Met andere woorden, kritische beoordeling van economische en politieke macht wordt hiermee gedefinieerd

als doelbewust misleidende informatie, een definitie waarmee men de kritiek onschadelijk probeert te maken. Zo werd uitgeverij en videokanaal De Blauwe Tijger in oktober 2020 door de NCTV 'een doorgeefluik voor anti-overheidspropaganda, nepnieuws en complottheorieën' genoemd in haar Dreigingsbeeld Terrorisme. Dit is nu precies wat de CIA oorspronkelijk met de term wilde bereiken.

Verscheidende Nederlandse academici zijn de term 'complotdenken' gaan gebruiken alsof het verwijst naar een werkelijk bestaande categorie, die bestudering en verklaring verdient, iets als een primitieve volksstam met merkwaardige gewoontes. De socioloog Jaron Harambam is bijvoorbeeld gepromoveerd op een proefschrift over het fenomeen 'complotdenken', blijkbaar zonder te beseffen dat dit fenomeen pas 65 jaar geleden de wereld in is geholpen met de CIA als verloskundige. De filosoof Cees Zweistra schreef ook een boek over 'complotdenken' zonder de ontstaansgeschiedenis ervan

te bekijken. Beiden volgen het voorbeeld van Amerikaanse voorgangers die lieden met allerlei merkwaardige zienswijzen, en vaak krankzinnige aannames, op één hoop gooien. Die opeenstapeling wordt dan eenduidig geanalyseerd als complotdenken. Bij beiden volgen beschrijvingen van lieden die denken dat de wereld bestuurd wordt door buitenaardse reptielen, en een vaste categorie van hen die denken dat de aarde toch plat is, en ga zo maar door. Dus Gezond Verstand wordt in dezelfde categorie ondergebracht als de buitenaardse reptielen.

Harambam verklaart 'complotdenken' als een copingmechanisme om om te gaan met grote sociale ontwikkelingen als secularisering en digitalisering, waardoor mensen meer behoefte hebben aan betekenis en sociale verbinding. Volgens Zweistra zijn 'complotdenkers' een vastomlijnde groep die door gebrek aan betekenis en sociale verbanden fictieve werkelijkheden zijn gaan creëren om zich af te scheiden van de maatschappij en de werkelijkheid. Harambam heeft sympathie voor de complotdenkers en komt ook in zijn lezingen en interviews met een pleidooi om naar ze te gaan luisteren. Maar geen van beiden komt ook maar in de buurt van het punt om te gaan nadenken over machtsmisbruik. Waar de populist nog geëngageerd is, en de wereld probeert te herstellen door er kritiek op te leveren, is de 'complotdenker' volgens Zweistra totaal losgezongen van de werkelijkheid. Hij ziet 'complotdenken' dan ook als een 'kwaadaardige' vorm van 'sociaal terrorisme', waar geen enkele vorm van discussie mee mogelijk is. Zweistra vindt dat de Grondwet moet worden aangepast zodat de 'online wereld waarin ze gedijen' ingeperkt kan worden. In het hele boek gaat hij er dus vanuit dat 'complotdenken' een betekenisvolle categorie is die een eenduidig waarneembaar fenomeen van de werkelijkheid vertegenwoordigt.

R. Wolters

Een zorgwekkende toepassing van de term is die binnen de psychiatrie. In het *Tijdschrift voor Psychiatrie* werden complottheorieën bijvoorbeeld vergeleken met pathologische waanvoorstellingen, omdat ze beide zouden zijn gekenmerkt door 'onjuiste, hardnekkige en soms bizarre' overtuigingen. Er wordt dus weer vanuit gegaan dat 'complotdenken' iets is dat men kan vergelijken met iets anders, zoals waanvoorstellingen. Volgens het diagnostisch handboek voor psychische stoornissen DSM-5 zijn wanen 'onjuiste' overtuigingen die niet geaccepteerd worden door 'andere leden van de cultuur of de subcultuur'. Door conformisme de maatstaf te maken voor geestelijke gezondheid wordt elke afwijkende gedachte een vorm van krankzinnigheid. Dit is precies de framing die de CIA ook heeft toegepast.

De term 'complotdenken' maakt wantrouwen naar politieke en economische machtsstructuren dus maatschappelijk onacceptabel, terwijl dit wantrouwen bij tijd en wijle juist essentieel is in een democratie. Om macht te kunnen controleren moet macht worden waargenomen, en de term 'complotdenken' maakt bepaalde machtsstructuren voor burgers, en niet in het minst ook politici, onzichtbaar. Recherche en historici geloven natuurlijk nog wel in alledaagse en historische complotten. Het zijn slechts de complotten gesmeed door politieke en economische machthebbers die niet besproken mogen worden. Het begrip 'complotdenken' heeft, vanwege het intimiderende effect, in verregaande mate mensen het zwijgen opgelegd, ook wanneer zij gingen beseffen met welk een misdadigheid er een wereldmachtsgreep wordt uitgevoerd. Daar is misschien doorheen te breken wanneer we de term 'complotdenker' als een geuzennaam gaan gebruiken. ■

Propaganda-offensief zonder precedent

Bert Nagelvoort

NUMMER 38 ■ 6 APRIL 2022

Een analyse van de berichtgeving over en de openbare reacties op de oorlog in Oekraïne laat al gauw zien dat we te maken hebben met een propaganda-offensief van een nooit eerder in de geschiedenis voorkomen omvang. De berichtgeving is dusdanig langdurig eenzijdig en alom aanwezig dat het een sterke invloed heeft op het gedrag van de samenleving als geheel. Door de voortdurende inwerking in de gelijkgeschakelde mediakanalen heeft deze propaganda effect tot in de haarvaten van de maatschappij.

De complexiteit van de oorlog, de aanleiding en bovenal de speculaties over het einde en de consequenties ervan, zijn gereduceerd tot een beperkt en ingekaderd verhaal dat het voor iedereen gemakkelijk maakt. Een dappere David neemt het op tegen een tirannieke Goliath. De wat nuchterder politieke analisten die men meer in de Verenigde Staten dan in Europa aantreft, spreken dan ook in termen van een dieptepunt van infantilisme waarin de volkscultuur is terechtgekomen.

We hebben te maken met een goed georganiseerde leugen-campagne, een psychologische operatie, die alleen kan worden gevoerd dankzij de volslagen uniforme berichtgeving van een mediamacht in handen van een oligarchie van media-eigenaren. Alle personen die tegengeluiden, nuanceringen of zelfs academische beschouwingen aanvoeren, worden ervan verdacht aan 'de verkeerde kant' te staan, en dus pro-Poetin en bevooroordeeld te zijn.

Om de toegestane interpretaties in stand te houden bemoeilijken de autoriteiten het gebruik van alternatieve nieuwsvoorzieningen. Russische mediakanalen als RT.com en Sputnik News worden op last van de Europese Commissie geblokkeerd via lokale internetproviders zoals KPN en Vodafone. Geven deze hieraan geen gehoor, dan plegen zij een strafbaar feit en zal het Ministerie van Economische Zaken daarop via het OM handhaven.

Het Oekraïne-conflict beheerst het gesprek van de dag in kranten, recensies, talkshows, op straat en op het werk. De propaganda zorgt voor een bestendiging van de boodschap tot op onbewust niveau doordat mensen er continu aan herinnerd worden. In de publieke ruimte zijn overal Oekraïense vlaggen en symbolen te zien. Organisaties en verenigingen betuigen hun medeleven en ondernemen acties. Kerken luiden

hun klokken. Hulpgoederenacties ontstaan vanuit particuliere initiatieven. Bekende Nederlanders halen in een gezamenlijke televisieactie geld op. Giro555 stroomt vol. Scholen bedenken allerhande acties, zoals het inzamelen van lege flessen door kinderen, voorzien van een geschminkte blauwgele vlag op hun wang. Een oorlog aan de rand van het rijk is verworpen tot een soort voorjaarsfestival.

Bekende Nederlanders roepen op om particuliere huizen open te stellen voor de opvang van vluchtelingen, en sommigen geven zelf het goede voorbeeld. De voorzitter van de Veiligheidsregio's Hubert Bruls oppert openlijk dat de overheid vastgoedeigenaren mogelijk moet kunnen dwingen om vluchtelingen op te vangen als de opvang onbeheersbaar wordt – alles geheel te organiseren middels nog niet bestaande noodwetgeving.

Uit dit alles blijkt dat men de publieke opinie razendsnel kan laten omslaan met gebruik van uitgekende communicatietechnieken. Nog maar enige weken geleden, voor de Russische interventie, werd Oekraïne door de media beschreven als een corrupt land, een plek op aarde waar het niet goed toeven is. Oekraïne stond negatief bekend als een centrum van mensenhandel, prostitutie en criminaliteit in alle soorten en maten.

Oekraïne's president, Volodymyr Zelensky, werd door weinigen die zich met wereldpolitiek bezighouden, voor vol aangezien. In één klap kon hij, door de propagandacampagne in de reguliere media en bij collega-politici, een kolossale promotie maken. Voor Poetins interventie was hij nog een komiek die toevallig, en per ongeluk, president werd. Sinds midden februari wordt hij door de gelijkgeschakelde media geportretteerd als een oorlogsheld die zich plotsklaps tot heldhaftig leider van zijn land kon ontwikkelen. Sommigen hebben hem zelfs met Churchill vergeleken. Volgens 36 actieve EU-ambtsdragers moet hij genomineerd worden voor de Nobelprijs voor de Vrede, vanwege zijn vermeende strijd tegen autoritarisme. Zij hebben het verantwoordelijke comité verzocht om de inschrijfftermijn te verruimen om hun aanvraag te kunnen verwezenlijken.

De wereldwijde digitale tournee die Zelensky aflegt voor parlementaire toespraken, zoals in de VS, Duitsland, Frankrijk, Italië en de EU als geheel, levert overal staande ovaties en hulptoezeggingen op. In deze toespraken vergelijkt hij de situatie in Oekraïne, en zijn eigen situatie, met een heroïsche gebeurtenis in het land dat hij toespreekt. Voor Engeland vergeleek hij het lot van Oekraïne bijvoorbeeld met de Slag om Engeland in 1940, en daarbij gebruikte hij de beroemde Churchilliaanse zinsneden, maar dan toegespitst op het Oekraïense landschap. Voor Duitsland had hij het over de val van de Berlijnse muur, voor de VS kon zijn situatie alleen maar worden vergeleken met die van 9/11, voor Japan met de kernreactor-ramp in Fukushima, en voor Frankrijk gebruikte Zelensky het nationale motto van 'liberté, égalité, fraternité'.

Sommige oud-correspondenten zowel als verschillende politiek analisten maken zich zorgen over de ontoereikende berichtgeving, die veel valse voorstellingen van zaken veroorzaakt, wat eventuele verstandige reacties vanuit het Westen ernstig bemoeilijkt.

Neil Mackay, oud-correspondent van de Schotse Sunday Herald meent dat Groot-Brittannië en de Verenigde Staten al zo lang meedogenloos oorlog hebben gevoerd, dat Westerse

journalisten en commentatoren al hun gevoel voor proportie hebben verloren. Alle berichtgeving houdt zich krampachtig aan een dubbele standaard. De gevestigde media presenteren de militaire acties van het Westen als noodzakelijke interventies om de vrede in de wereld te bewaren. Daarbij moet worden aangetekend dat de VS met zijn oorlogen in vijf jaar tijd zeven landen heeft vernietigd. In Rusland kan men daarentegen alleen maar oorlogscriminelen vinden, zoals de schrijver Andrei Martyanov het samenvat. De politiek analist Ben Norton constateert dat de interventie door Rusland in 24 uur meer media-aandacht kreeg dan de zeven jaar van de VS/Saoedische oorlog in Jemen (momenteel hebben bombardementen op dat land het hoogste niveau sinds 2018 bereikt, maar dat feit krijgt nauwelijks of helemaal geen aandacht in de reguliere media).

Volgens Neil Mackay dient de anti-Russische berichtgeving maar één doel: Rusland moet kapot. Door een economische neergang en pariastatus van het land hopen de beleidsmakers in Washington de Russische bevolking tot opstand te bewegen, wat volgens hen zou leiden tot de val van Poetin. Dat dit de opzet is, concludeert ook de gerenommeerde auteur en econoom Paul Craig Roberts. Washington wilde deze interventie en heeft Rusland ertoe verleid om deze stap te nemen. Roberts, die als staatssecretaris in de regering Reagan dienst deed, analyseert al jarenlang de catastrofale houding van Washington ten opzichte van de Russische Federatie. De Amerikaanse beleidsmakers vrezen de ondergang van hun imperium en het verlies van Europese vazallen. Ze zijn momenteel angstig dat de Europeanen verbeterde handelsrelaties met Rusland aangaan, en goedkope Russische energie afnemen. Hij vat de Amerikaanse nieuwsvoorziening samen als voorbeeld van een 'fake news matrix', waarbij geen sprake is van verslaggeving, maar enkel ficties worden verspreid die Poetin en Rusland demoniseren.

Anders dan de propaganda die luidt dat het gedemoraliseerde Russische leger aan het eind van zijn mogelijkheden is gekomen, en China smeekt om wapens, stelt Roberts dat de interventie als uitermate succesvol moet worden gezien. Deze analyse wordt gedeeld door oud-medewerker van de CIA Larry C. Johnson, en (vanzelfsprekend) door de woordvoerder van de Russische minister van Defensie generaal Igor Konashenkov. Volgens die laatste is de slagkracht van het Oekraïense leger gedecimeerd. De twee overgebleven obstakels voor de Russische strijdkrachten zijn enerzijds de neonazi-eenheden die zich in zelfgemaakte burgerdoelen ophouden en de bevolking als menselijk schild gebruiken, en anderzijds de overgebleven krijgsmachtonderdelen die zijn ingebed in de woonwijken van Kiev, Charkov en andere steden waarbij eveneens het Oekraïense leger de bevolking als menselijk schild gebruikt.

Politiek analist Stephen Lendman signaleert dat werkelijke journalistiek zoals men die zou mogen verwachten in de dagelijkse nieuwsberichten, volledig afwezig is. Wat men nu produceert is misinformatie, desinformatie en staatsvriendelijk geproduceerde berichtgeving. Het gevolg is een uitzonderlijke propaganda met verregaande beïnvloeding waardoor de publieke opinie een escalatie van het conflict instemmend begint te benaderen, omdat men geen enkele alternatieve geluiden kan horen. In deze situatie past op een gevaarlijke manier de recente heldenstatus van Zelensky. Wat hij zegt wordt ingegeven en/of gecontroleerd door de CIA. In zijn videoboodschappen vraagt hij de NAVO om zijn land meer wapens te leveren. Indien de NAVO hieraan gehoor zou geven, kan dat door Rusland worden opgevat als een oorlogsdaad waardoor het conflict automatisch kan escaleren, en dat met volledige instemming van de publieke opinie, dankzij deze oorlogspropaganda zonder precedent. ■

Journalisten in de maak zijn niet over de wereld geïnformeerd

Alexei Delekh

NUMMER 40 ■ 4 MEI 2022

De propagandamachine van de staat draait op volle toeren. Echter, zonder angstbenzine kan deze niet draaien, daarom behoren kinderen en tieners, maar ook studenten bang gemaakt te worden voor Rusland nu de coronaregels tijdelijk zijn afgeschaft. De selectieve verontwaardiging van scholen en media gaat gepaard met een even selectieve berichtgeving, die, uiteraard, komt van opgeleide journalisten. Hoe goed deze journalisten worden opgeleid is bijvoorbeeld te zien aan de gang van zaken op de Utrechtse School voor Journalistiek (SvJ) en op de Tilburgse Fontys Hogeschool voor Journalistiek (FHJ). Deze twee instituten bedienen samen ruim 71% van de eerstejaarsstudenten van alle journalistiekopleidingen.

De veronderstelde taak van een journalist is om afwegingen te maken tussen informatie afkomstig van bronnen die een zaak vanuit verschillende perspectieven bezien, en de burger zo objectief mogelijk te informeren. Dit houdt ook in het kritisch beoordelen van staatsmedia als de NOS. Een overweldigende meerderheid van studenten die ik ondervroeg gaf aan dat een kritisch beeld van de NOS onjuist zou zijn. Veelgenoemde redenen genoemd door Tilburgse studenten waren: “Ik volg de NOS al mijn hele leven”, “Waarom zou ik de bekendste nieuwsomroep niet vertrouwen?” en “Anders kan ik niets meer vertrouwen”. Naast de NOS werden ook, en om dezelfde reden, nieuwsmedia als de Volkskrant en nu.nl als zeer betrouwbaar bestempeld. Wanneer de studenten werd gevraagd waarom zij dan wel zulke bronnen als zeer betrouwbaar beschouwen, gebruikten ze graag bij herhaling de termen ‘democratie’ en ‘rechtsstaat’. We zouden immers in een democratische rechtsstaat leven met persvrijheid, wat niet anders dan invloed zou hebben op de kwaliteit van de nieuwsvoorziening.

Dat in werkelijkheid persvrijheid niets met perskwaliteit heeft te maken, evenmin als een opleiding doen betekent dat men wordt opgeleid, lijkt aan hen voorbij te gaan. De aanwezigheid van ‘experts’ en correspondenten zou ook zorgen voor de kwaliteit van de staatsmedia. Het gebruik van dat argument is

verrassend, want verschillende studenten benoemden ook YouTube en Instagram in zijn geheel als betrouwbaar. Russia Today heeft ook experts en correspondenten, maar deze zijn vergeleken met die van de NOS niet betrouwbaar, “want wij leven vrij in Nederland, en in Rusland bestaat geen persvrijheid.” Als de studenten werd gevraagd of ze ooit hadden gehoord van de Russische oppositiekrant, Novaya Gazeta, antwoordden ze allen ontkennend. Met andere woorden, ze kijken niet verder dan hen op de opleiding wordt aangeraden om te doen.

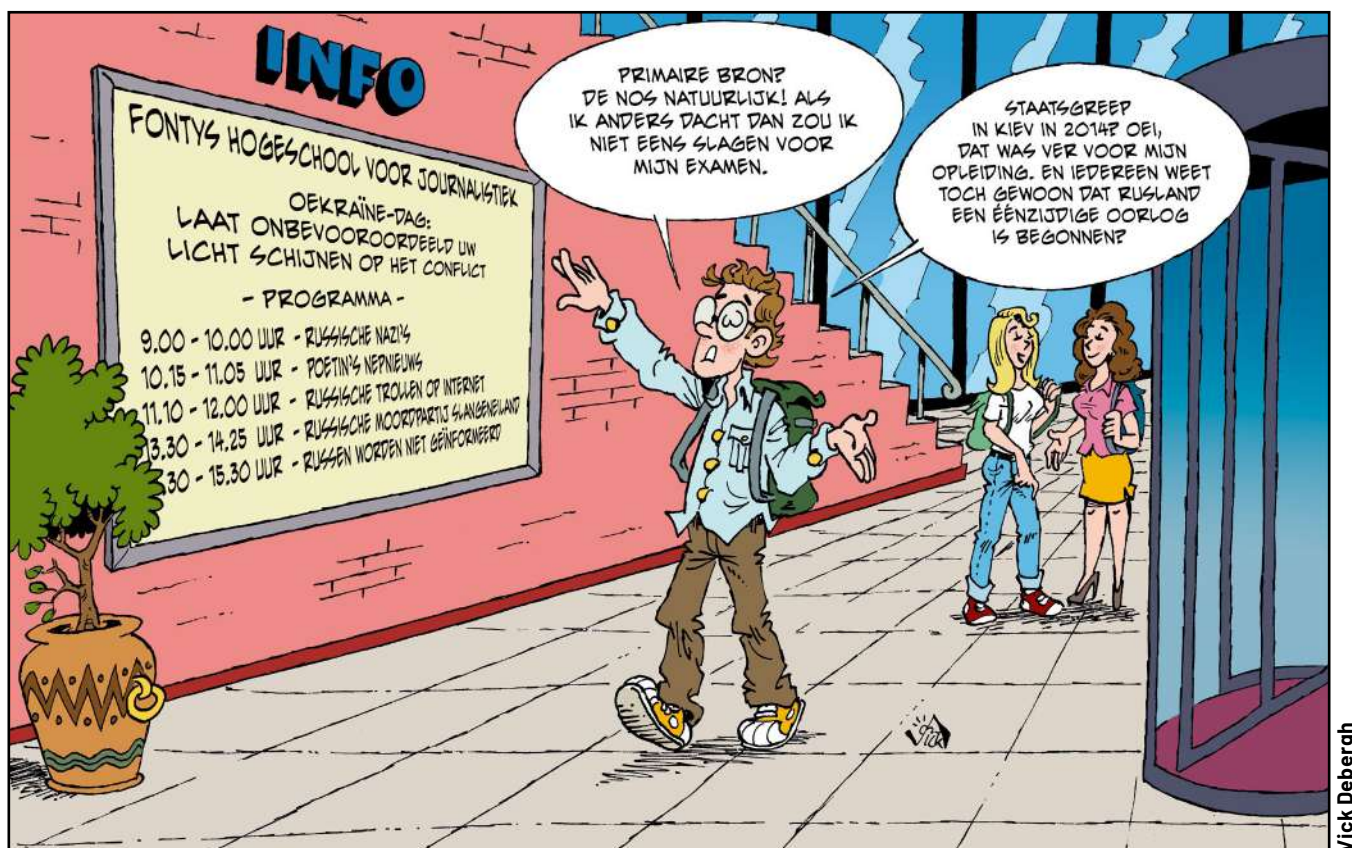
De studentenredactie Oekraïne van de Tilburgse hogeschool gaf aan het ongepast te vinden om de mainstreammediaplatformen te wantrouwen, en was alleen al door de gedachte zichtbaar verontrust. Veel studenten gaven blijk van een onbetwiste afhankelijkheid van de staatsmedia, omdat ze tijdens hun opleiding niet anders te horen krijgen dan dat deze eenvoudigweg betrouwbaar zijn. Slechts een enkeling gaf aan zelf een afweging te willen maken met behulp van een diversiteit aan bronnen, en zelf onderzoek te willen doen met behulp van primaire bronnen.

Over de details van de situatie in Oekraïne waren de studenten vrijwel allemaal uitzonderlijk gebrekkig geïnformeerd. Slechts 6% van de gevraagde Tilburgse studenten was bekend met het Azovbataljon, dat als een van de belangrijkste elementen van de Oekraïense strijdkrachten moet worden gezien. Onder de studenten in Utrecht was er niemand die ook maar iets over dat machtige legeronderdeel had vernomen. Ze leerden ook alleen maar iets over vermeende Russische oorlogsmisdaden. Om zich af te vragen of de Oekraïners wellicht oorlogsmisdaden plegen, zou als zeer kwalijk zijn beschouwd, want “Het is een eenzijdige oorlog die uit het niets door Rusland is begonnen.” Het is dan ook vanzelfsprekend dat geen enkele student had gehoord over de staatsgreep in Kiev in 2014. Weinigen was gevraagd onderzoek te doen naar de aanleidingen van het conflict tussen Kiev en de Russische Federatie.

Op een door de Tilburgse hogeschool georganiseerde Oekraïne-dag, waarop de studenten hun licht zouden laten schijnen op het conflict, vertelde docent datajournalistiek Lammert Landman dat de Russische Z op een hakenkruis begint te lijken. Hij vermeed koste wat het kost het onderwerp van de verering van daadwerkelijke nazi's in Oekraïne, en de nazistische achtergrond en kenmerken van het Azovbataljon.

Veel van deze journalisten in spe gaven als resultaat van hun aangeleerde denkwijzen weinig om het idee van hoor en wederhoor, maar sommigen gaven blijk van verbazing wanneer ze begonnen na te denken over de mogelijkheid dat ze zeer eenzijdig zijn geïnformeerd. Deze minderheid gaf aan het zeer verdacht te vinden dat er geen wederhoor vanuit het Russische perspectief te horen viel. Tijdens de Oekraïne-dag had elke student met wie ik sprak uitsluitend pro-Kievsprekers gehoord. Gastspreker Robert van der Noordaa, columnist en onderzoeksjournalist, beweerde stellig dat Poetin nepnieuws en desinformatie de wereld inslingert. Ook zouden ‘Russische trollen’ het internet hebben geïnfiltrerd. Geen enkele gegronde onderbouwing werd in dit verband aangeleverd.

Zo gaan alle journalisten in opleiding dankzij hun docenten en uitgenodigde sprekers bijvoorbeeld voorbij aan de valse berichtgeving van de Oekraïense president Zelensky over de

Vick Debergh

dertien omgekomen soldaten op het Slangeneiland, die springlevend bleken te zijn, en goed door hun Russische gevangennemers zijn behandeld. De NOS had dit onjuiste bericht direct overgenomen en nooit in twijfel getrokken. Robert van der Noordaa is tevens niet gediend van een fatsoenlijke omgang met overheidskritiek. Zo noemde hij mensen die geloven dat de overheid nalaat belangrijke feiten in de openbaarheid te brengen, ‘van het padje af’ en ‘psychiatrische patiënten.’

Ook correspondent Joost Bosman was te gast op de Oekraïne-dag. Docenten van de hogeschool stelden hun vragen over het ‘kwade’ Rusland en vermeden zorgvuldig alle mogelijke kritische vragen. Een van de vragen ging over de steun van de Russische bevolking voor president Poetin, en hoe dit mogelijk was. Volgens de correspondent, die behoort te weten wat zich in Rusland afspeelt, worden Russen niet of nauwelijks geïnformeerd, en krijgen ze op de televisie niets van belang te zien. Geen enkele docent vroeg zich af of dit overdreven of onzin kon zijn. Niemand in de zaal bleek ervan op de hoogte te zijn dat bij vrijwel elke nieuwsuitzending van Rossiya 24 – de NPO 1 van Rusland – de burgers worden ingelicht over hoe de Oekraïense strijdkrachten zich positioneren in woonwijken en burgers als schild gebruiken, en hoe Oekraïense soldaten Russische soldaten die zich overgeven, verminken of neerschieten. De Geneefse Conventies werden door medewerkers van de FHJ enkel genoemd als het ging om vermeende Russische oorlogsmisdaden, maar werden genegeerd wanneer het ging om Oekraïners die deze aan de lopende band plegen. Alleen al het willen begrijpen van de Russische kant zou een verkeerd idee zijn.

De Utrechtse studenten menen zich meer te verdiepen in het conflict dan de Tilburgse studenten. Maar dit is meer

schijn dan werkelijkheid. In tegenstelling tot de Tilburgers zouden de Utrechtse studenten zich verdiepen in veronderstelde oorlogsmisdaden. Terwijl ze menen oorlogsmisdaden goed te kunnen benoemen, blijken ze geen onderzoek te doen naar onafhankelijke primaire bronnen waarin deze bewezen zouden zijn, en verdiepen ze zich niet in het feit dat Engeland, als voorzitter van de VN-Veiligheidsraad, het Russische verzoek om serieus relevant onderzoek, heeft afgewezen. De studenten leren hoe ze met het vingertje moeten wijzen wanneer het op oorlogsmisdaden aankomt, maar hebben geen idee wanneer iets überhaupt een oorlogsmisdad mag worden genoemd.

Een aantal studenten in Utrecht is bekend met het gezegde: “Het eerste wat in een oorlog sneuvelt is de waarheid.” Zo zouden ze moeten leren om niet direct te geloven wat hen wordt verteld. Het belang van dit beroemde gezegde wordt evenwel direct genegeerd wanneer dezelfde studenten beweren alle vertrouwen te hebben in de staatsmedia, omdat deze een professionele uitstraling zouden hebben. De Utrechtse studenten geven aan dat ze ook vanuit het Russische perspectief worden geïnformeerd en wat meer over de andere kant van het verhaal willen horen. De vraag of de sfeer meer pro-Oekraïens of pro-Russisch is op de Utrechtse journalistieke school, stuit op het probleem dat ruim de helft van de studenten de vraag pas kan beantwoorden als ze uitgelegd krijgen wat ‘pro’ betekent. De Utrechtse studenten blijken in werkelijkheid net zo slecht ingelezen te zijn in de Oekraïense situatie als hun studiegenoten in Tilburg. Op beide scholen weten de leerlingen weinig tot niets over belangrijke onderwerpen als het Azovbataljon en de voorgeschiedenis van dit conflict, en achten ze wat over de strijdende partijen in de door de overheid gecontroleerde media wordt gezegd, onafhankelijk en betrouwbaar. ■

Misleiding van rapport sterftecijfers nog verder door de media vervalst

Peter Pilon

NUMMER 46 ■ 27 JULI 2022

De Telegraaf, NRC en enkele andere landelijke kranten alsook het NOS-journaal hebben onlangs gemeld dat een recent rapport laat zien dat de 'vaccinaties' geen invloed hebben gehad op de oversterfte. Dat is gelogen, want de conclusies van het bewuste rapport, uitgebracht door het RIVM en het CBS, hoewel op geen enkele manier betrouwbaar, zeggen toch iets anders. Het RIVM/CBS-rapport kwam tot stand als gevolg van een welhaast unaniem aangenomen Tweede Kamermotie van Pieter Omtzigt. Hij vroeg om een onafhankelijk academisch onderzoek naar de oorzaken van oversterfte gedurende het najaar van 2021 en de daaropvolgende winter en het voorjaar van 2022. Maar er is alle reden om te twijfelen aan de waarde van het onderzoek dat plaatsvond, want de minister liet dit doen door zijn eigen instituut RIVM en het CBS. Het CBS gebruikt hiervoor een formule die bij navraag geheim blijkt te zijn, maar waaruit wel blijkt dat het aan de tijd wordt aangepast. Het oversterftegetal uit 2010 kan dus anders tot stand zijn gekomen dan het oversterftegetal tien jaar later.

Oversterfte is een hogere sterfte dan verwacht op grond van de leeftijdsopbouw en vergrijzing van de bevolking, het seizoen, het gemiddelde in een bepaalde week over de afgelopen jaren en nog wat factoren. Bekende factoren die het veroorzaken zijn een griepgolf of een hittegolf. In 2021 werd de oversterfte door het CBS exclusief gekoppeld aan de coronagolf, maar die samenhang blijkt niet uit de weekcijfers. Er zijn weken waarin er nauwelijks ziekenhuisopnames door corona waren, maar waarin wél oversterfte wordt genoemd.

Om toch nog tot betekenisvolle cijfers te komen is een data-analist aan de slag gegaan met de absolute aantallen overledenen uit de CBS-statistieken. Hoe kunnen we helder zien wie werkelijk aan corona is overleden, om vervolgens op basis daarvan te bepalen welk deel van de oversterfte juist niet aan corona mag worden toegeschreven? CBS rapporteert elke maand sterftecijfers, en om de drie maanden worden die aangevuld met informatie over de doodsoorzaak, zodat naderhand bepaald zou kunnen worden waar de oversterfte aan te wijten valt. Alleen is dat onmogelijk gemaakt door het feit dat het CBS geen onderscheid maakt in het overlijden áán en mét corona. Een gewonde door een verkeersongeluk die toevallig door de hoogst onbetrouwbare PCR-test als positief wordt aangewezen, komt in de boeken als coronapatiënt. Bij overlijden staat deze patiënt ook bij het CBS te boek als een corona-overledene. We hebben dus geen flauw idee hoeveel patiënten eigenlijk aan corona zijn overleden.

Kortom, RIVM en CBS konden dit onderzoek nooit uitvoeren omdat zij over onvoldoende gegevens beschikten, en

met onbetrouwbare parameters en een chaotische registratie te werk gingen, wat een volkomen ondoorzichtig beeld van de werkelijkheid opleverde. Nederland heeft zijn registraties niet op orde.

Maar als we alle cijfers samenvoegen, dus de absolute getallen van het CBS, de daaruit resulterende sterfte op grond van de statistieken uit het verleden (gecorrigeerd naar bevolkingsgroei) minus de corona-overlijdens, dan resteert nog altijd een extreem forse sterfte. In het eerste coronajaar, toen nog geen Covid-inenting bestond, was de kans om te overlijden aan corona erg laag, namelijk 0,1%. Men kon dus nog niet spreken van oversterfte, temeer omdat de overledenen vrijwel allemaal kampten met onderliggende aandoeningen.

In 2022 wordt nu al 24 weken lang een ongekende en nog nooit eerder vertoonde oversterfte geconstateerd. In officieel Nederland kraait daar geen haan naar. Zuivere cijfers zijn niet te vinden, en dus rest niets anders dan gebruik te maken van de CBS-cijfers en het aantal mensen dat overleden is aan corona, van die cijfers af te trekken, wetende dat daar nog altijd overledenen tussen zitten die niet áán maar mét corona zijn overleden. En dan ontstaat plots een heel bizar beeld. De conclusie van het onderzoek is zeer verontrustend. We kunnen geen oorzaak vinden voor de oversterfte van tenminste 3.400 personen. Alles duidt erop dat deze mensen gestorven zijn aan de gevolgen van de pseudovaccinaties, maar dat wordt niet erkend. De conclusie mag onontkoombaar worden genoemd wanneer men ziet dat er een plotselinge stijging in de oversterfte plaatsvindt onmiddellijk na de start van de boosterpricampagne.

In sommige buurlanden wordt iets meer duidelijkheid gegeven: er zijn veel meer vormen van agressieve kanker die binnen enkele weken tot overlijden leiden, veel meer fatale hersenbloedingen, plotselinge hartstilstanden en -infarcten en te vroeg geboren baby's waarbij de placenta heeft losgelaten waardoor het kind uiteindelijk komt te overlijden. In die landen wordt beter geregistreerd, en die gegevens bevestigen de constatering van een kolossale vaccinatieschade. Wij horen hetzelfde van specialisten uit ziekenhuizen in Nederland, begrafenisondernemers en overbelaste crematoria.

Alles lijkt erop dat vooral in Nederland sprake is van een wilens en wetens toedekken van zeer verontrustende gegevens omtrent de oorzaken van de oversterfte. Door uitgebreid internationaal onderzoek weten wij inmiddels dat deze oorzaken in de ingeënte spike eiwitten te vinden zijn. Deze zeer giftige spike eiwitten verspreiden zich door het gehele lichaam van de ingeënte persoon en richten daar op korte zowel als op lange termijn schade aan. Ook de Pfizerrapporten die openbaar zijn gemaakt, bevestigen dit. ■

De verloren rem op krankzinnigheid in de media

Karel van Wolferen **NUMMER 53 • 9 NOV 2022**

In dit nummer van Gezond Verstand staan drie artikelen waarin wordt nagegaan hoe een voldoeningschenkend beeld van de werkelijkheid tot stand komt: in de rechtszaal, bij de politie die een misdaad moet oplossen en, omgekeerd, bij de verstoring van het natuurlijke menselijke werkelijkheidsgevoel die ‘gaslighting’ wordt genoemd. Op deze plek wil ik ook een duet in dat zakje doen met het verder uitwerken van iets dat al eerder is langsgekomen: de niet-ontploffende kennisgranaten in de gevestigde media. U zult in de afgelopen paar jaar wel herhaaldelijk hebben gelezen dat een publieke bekentenis van een hooggeplaatst persoon over het bedrog in de overheid, het medische controlestelsel en in de wereld van de farmagiganten, werd gekenschetst als een *bombshell*-verklaring. Een verklaring die het effect van een ontploffende granaat zou hebben. Een effect waarmee voor eens en altijd de algemene kennis en opinie over een controversieel thema – waarbij wakkeren en mensen die het officiële verhaal toegedaan zijn elkaar tegenspreken – met een donderende klap zal worden rechtgezet. Een kennisgranaat.

Ik schreef toen dat zulke bekentenissen, of onmiskenbaar open bewijsmateriaal, die verwachting niet waarmaken. In de gevestigde media die nodig zijn om de algemene publieke opinie te veranderen, is geen melding te vinden van zulke kennisgranaten. Met andere woorden: ze ontploffen niet. We hebben dat al twee jaar lang gezien. Medische studies die overduidelijk bewijs leveren dat de verplichte gehoorzaamheidsmaskers geen verspreiding van ziekteverwekkers tegenhouden, volslagen nutteloos en feitelijk nadelig zijn voor de volksgezondheid – het maakte allemaal niets uit. De PCR-test die gebruikt wordt om het bedrog van toenemende aantallen geïnfecteerden te handhaven, waarvan de Nobelprijswinnende uitvinder benadrukte dat die daar geheel niet toe in staat was, heeft de teststraten en de rituele gedragingen met stokjes in de neus niet doen verdwijnen. Integendeel, minister Kuipers laat weten dat wij er deze winter weer volop aan zullen worden onderworpen.

We hebben in de afgelopen weken meerdere nieuwe kennisgranaten meegemaakt die niet detoneerden. Voor het Europees Parlement getuigde een hooggeplaatste vertegenwoordiger van Pfizer dat het bedrijf een aap heeft gemaakt van

het op proefpersonen testen van het gevaarlijke spulletje dat het frauduleus aanbiedt als een vaccin. Pfizer had geen enkele grond om vol te houden dat hun middel transmissie van het pathogeen zou beletten. Geen schokgolven in de media – niets. Een lid van hetzelfde Europees Parlement kondigde aan dat de EU-Commissie zelfs speciale vaccinatiestrategieën voor de komende winter voorbereidt, met ontkrachting van ‘desinformatie’ om het vertrouwen in vaccinatie bij niet-gevacineerden te bevorderen, en waarbij zwangere vrouwen met voorrang moeten worden ingespoten.

De oversterfte in gebieden met ‘vaccinatie’-dichtheid van veel percentages meer mensen dan in voorgaande jaren het leven lieten; de levensverzekeringaanbieders die laten weten wat voor een existentieel probleem dat voor hen betekent; of de uitvaartinstellingen die er gewag van maken (ook in dit nummer) – het zorgt voor geen enkele ontploffing op krantenpagina’s of in tv-nieuwsshow’s. Datzelfde geldt voor topsporters die na hun injecties, of zoveelste boosters, bij bosjes dood neervallen. Om niet te spreken van minderjarige eerdere kerngezonde jongens die plotseling een verlamming van de hartspier ontwikkelen, of ouders die constateren dat hun dochter er vlak na de prik plotseling niet meer is. In redactielokalen blijven zulke kennisgranaten gewoon liggen, en werken de gezondheidsredacteurs aan beschrijvingen van pas ontdekte ‘aandoeningen’ in krampachtige pogingen om de hogere sterftcijfers te verklaren.

Een merkwaardige kennisgranaat die bij de gevestigde media niet detoneerde was afkomstig van een instelling, Politico, die in wezen in dezelfde gevestigde mediawereld thuishoort, maar doet alsof het toch ‘achter de schermen’ kijkt om ons meer te vertellen dan hun collega’s doen. Het publiceerde op 14 september van dit jaar een verslag van 48 interviews met Amerikaanse en Europese functionarissen en wereldwijde gezondheidsspecialisten die uitleggen dat Bill Gates inderdaad de hoofdaanzwengelaar van de Covid-schijnpandemie is geweest, middels vier gezondheidsorganisaties – de B&M Gates Foundation, GAVI, de Coalition for Epidemic Preparedness Innovations (CEPI) en de Wellcome Trust – die achter een façade van onafhankelijkheid allemaal door hemzelf zijn opgericht en/of gefinancierd.

De meeste details daarvan kwamen we allemaal in de loop van het eerste jaar van de schijnpandemie al wel te weten, maar het gaat hier om de 48 interviews met bekentenissen van internationale gezondheidsfunctionarissen die in zeven maanden zijn afgenomen door Politico-journalisten uit de VS en Europa en de Duitse krant *Die Welt*. De geïnterviewden staken niet onder stoelen of banken dat Gates zijn rijkdom, invloed en pure scherpzinnigheid gebruikt heeft om hem in een positie te manoeuvreren waarin hij het wereldwijde gezondheidsbeleid voor zijn eigen financiële voordeel kan dicteren. Ook staan de geïnterviewden stil bij het feit dat Gates op geen enkele manier kan worden beschouwd als deskundig op het gebied van volksgezondheid en farmaceutica waar hij de mond vol van heeft.

Politico zelf schrok meteen van hetgeen het net had gedaan, en uren na de publicatie veranderde de kop boven het rapport in een eufemistisch aftreksel ervan. Het doet het nu voorkomen alsof de genoemde door Gates beheerde instanties pas in beweging kwamen toen de crisis al bestond. Tijdens de eerste dagen van de uitbraak, terwijl regeringen nog aan het discussiëren waren over de ernst ervan, zo schrijft Politico, begonnen

de genoemde zogenaamd onafhankelijke instanties onder de scepter van Gates een gecoördineerde inspanning om vaccinnmakers te identificeren, tests, medicamenteuze behandelingen en mRNA-injecties te financieren, en in samenwerking met de Wereldgezondheidsorganisatie een wereldwijd distributieplan te ontwikkelen. De leiders van die organisaties hadden ongekende toegang tot regeringen op het hoogste niveau en gaven ten minste 8,3 miljoen dollar uit om te lobbyen bij wetgevers en functionarissen in de VS en Europa.

Ik breng het niet-detoneren van kennisgranaten hier te berde om nog dieper te duiken in de strijd die veel niet-wakkeren, halfwakkeren, en zelfbenoemd wakkeren met zichzelf voeren over wat ze al of niet als waarheid mogen beschouwen. Want de ervaring leert dat de gezamenlijke gevestigde media in de dagelijkse waarneming van vrijwel iedereen in variërende mate nog altijd een rol vervullen die meetelt.

Geen wonder. Want er was eens een wereld van gevestigde media waarin kennisgranaten wel detoneerden. Die hield pas op te bestaan kort na de grote gebeurtenis van 11 september 2001, en het ontstaan van de 'voorgescreven werkelijkheid'. Want toen waren de media nog niet exclusief in handen van een minuscuul aantal multimiljardaire eigenaars van mediaconglomeraten die, spelend onder hetzelfde hoedje, redacties verordenden om bij vaststaande onderwerpen zich streng te houden aan wat al of niet over de werkelijkheid mag worden gezegd. In onze opnieuw geactiveerde rubriek Overpeinzingen kunt u een relaas lezen over het groeiende besef daarover bij iemand die steeds maar weer nieuwe bedriegerij op eerder bedrog gestapeld ziet worden.

Om misverstanden te voorkomen moet ik hier herhalen wat ik eerder heb gezegd over de wereld van de eens vrijere journalistiek. Natuurlijk brachten verscheidene mediaconcerns hun nieuwsberichten en duiding met eigen vooringenomenheid, waarbij onwaarheden vaak niet werden geschuwd. Maar er bestond nog geen unanimiteit, en kennisgranaten – dus belangrijke bekentenissen of ontdekkingen – die ergens in die mediawereld detoneerden, lieten daarvan een waaier van echo's achter.

De wereld van de vrije onafhankelijke media is in Nederland helemaal voorbij, en in de meeste delen van de EU en in de Verenigde Staten bijna helemaal. Maar de gewoontes zijn niet uitgestorven om wat op krantenpapier staat of wat pratende hoofden op tv beweren, toch een tikkeltje serieus te nemen. Als die verschrikkelijke dingen waar wij in Gezond Verstand over schrijven echt waar zouden zijn, dan zouden we er toch echt wel iets van moeten merken? Dit is een aanname die bij het merendeel van onze landgenoten blijft voortbestaan. Media hebben gezag, in sommige ogen vooral ook omdat ze bij alle belangrijke ontwikkelingen hetzelfde deuntje blazen, iets dat overigens voor correspondenten met ervaring in dictatoriaal geregeerde landen betekent dat niets wat gedrukt staat moet worden geloofd.

Dat laatste is dan ook absoluut waar voor de technocratische tirannie waarin we ons bevinden. U kunt toch niet geloven dat in een wereld van vrije, van elkaar afwijkende vormen van journalistiek, het mogelijk zou zijn geweest dat de natuurlijke immuniteit van de mens, die al meer dan 200.000 jaar een belangrijk onderdeel was van de menselijke gezondheid en overleving, plotseling zou worden behandeld alsof het niet

meer bestond? Let wel, de onafhankelijke redacties lieten het bestaan van veel misstanden onaangeroerd. Ik wil bij u niet de indruk achterlaten dat er eens een paradijselijke situatie bestond. Maar ik heb het over niet aan de oligarchische macht gebonden media die remmend werkten op krankzinnigheid.

Die krankzinnigheid is van oudere datum dan drie jaar geleden. Oude gektes die uit de koker kwamen van John D. Rockefeller en zijn nazaten hadden meer dan een eeuw om zich te ontwikkelen, met de krankzinnigheid van twee wereldoorlogen ertussendoor. Maar als we alleen al bij die Rockefeller-gektes blijven dan zien we dat de idiotie van Maurice Strong over de menselijke uitstoot van CO₂ (waarover we al in het eerste nummer van Gezond Verstand schreven), de overbevolking die een uitdunning nodig zou hebben, desnoods met de moord op miljarden mensen, de ramp van industriële groei, de onderwerping van gezonde immuunsystemen aan farmabrouwsels, het terugdringen en verbeurdverklaren van persoonlijk bezit, en de revolutie van eetgewoontes, al die krankzinnigheid kreeg pas met de overname van de media door de multimiljardairs een kans om zich in werkelijkheid volledig te gaan ontwikkelen.

De remmen zijn los van nog veel meer dan Rockefeller-krankzinnigheid. Terwijl ik dit schrijf zijn serieuze specialisten op geopolitiek gebied voor het eerst sinds 1962 oprecht bevreesd dat de wereld een nucleaire verwoesting tegemoet gaat. Uitsluitend vanwege het feit dat de macht die sinds 1945 beschouwd werd als de meest gezaghebbende ter wereld, en in de latere jaren van de twintigste eeuw zijn economische zin kon doordrijven ten koste van een groot deel van de economisch achtergebleven regio's, geen nederlaag in Oekraïne kan aangaan. Een nederlaag in een oorlog die het zelf is begonnen, ook al hebben krankzinnige, uit de geschiedenis gerukte noties gezegevierd dat die oorlog ten laste moet worden gelegd aan een wrede tiran die ook al heeft hij niet de ongeveer duizend over de hele wereld verspreide militaire bases die Amerika bezit, toch stukken van Europa wil veroveren.

Behalve de krankzinnigheid van een aflopende overheersende macht die geen afscheid kan nemen van z'n hegemonie, kunnen we nog een poos doorgaan over die ontbrekende rem op krankzinnigheid. Zoals op wetgeving in sommige Westerse landen tegen de 'impuls' van ouders om hun zoon die zegt een dochter te willen zijn, toch een zoon te blijven noemen, en omgekeerd. Het hele woke-chapter is er één van ongeremde krankzinnigheid. In een mediawereld waarin kennisgranaten mogen ontploffen zouden artsen die de levens van hun patiënten met een werkend medicijn redden, niet door de medische inspectie worden beboet. In die wereld zou ook de menselijke gave om oorzaak-engevolgkoppeling te zien intact zijn gebleven, zodat doodvallen na een prik ook aan die prik zou worden toegeschreven.

Met een rem op systematische krankzinnigheid zou de definitie van zelfmoord dezelfde zijn gebleven, en niet zijn veranderd in wat de Europese regeringsleiders, als marionetten zonder politiek bewustzijn gevangen in hun NAVO-kooi, ervan maken: 'een uitgelezen kans' om ons, om de beschaving, te leren leven zonder afhankelijkheid van fossiele brandstof en zonder bezit terwijl we gelukkig zijn met het eten van insecten in plaats van 'vies' vlees. Een krankzinnigheid die een nog onnoembaar aantal levens zal vernietigen. ■

De tandem VWS en het media-virus

Bert Egberts

NUMMER 58 ■ 4 FEBRUARI 2023

Het feit dat het ministerie van VWS en het media-virus op één tandem (met VWS aan het stuur) door de Nederlandse maatschappij denderd, heeft ervoor gezorgd dat drie jaar lang op allerlei gebied een grote verwoesting heeft plaatsgevonden. Dit gebeurde onder aanvoering van de Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en Veiligheid (NCTV), en notabene het Amerikaanse ministerie van Defensie (DoD).

Het was verwoesting zonder militaire wapens en kapotgeschoten huizen en gebouwen, zoals we gewend zijn van letterlijke oorlogen, maar met een schade die begon in de gezondheidszorg en die zich als een olievlek heeft uitgebreid naar andere maatschappelijke gebieden. Op deze manier is onze democratie verdwenen als de spreekwoordelijke sneeuw voor de zon, en ondervinden we hoe het is om gedwongen in een dictatuur te leven. Drie jaar geleden had niemand dit kunnen vermoeden.

Het media-virus, oftewel de mainstream media, bestaat in Nederland uit de NPO, Talpa en de andere commerciële zenders, samen met de landelijke dagbladen De Volkskrant, De Telegraaf, NRC, Trouw, Algemeen Dagblad, Het Parool en alle regionale dagbladen. Alle Nederlandse landelijke en regionale dagbladen zijn in handen van twee Belgische media-oligarchen (Mediahuis Nederland en de DPG groep). Deze constructie is er onder meer de oorzaak van dat het media-virus als een echt pathogeen zovelen kan besmetten via het zeer besmettelijke 'propaganda'-stofje. Dit media-virus is in elk Europees land aanwezig en heeft zichtbare intensieve verbindingen over nationale grenzen heen, waardoor in alle landen het aangeboden nieuws op bijna hetzelfde tijdstip wordt gekopieerd.

De afgelopen jaren heeft de baantjescarroussel van politiek Den Haag ervoor gezorgd dat veel oud-politici een functie hebben gekregen bij de verschillende omroepverenigingen. Een greep hieruit: CDA-politicus Paul Rupp is voorzitter van de Raad van toezicht van KRO-NCRV, voormalig partijvoorzitter van de PvdA Ruud Koole zat in de Raad van toezicht van de BNNVARA, VVD'er Tjibbe Joustra is voorzitter van de Raad van toezicht NPO, Irene van den Brekel, partner van D66 Defensie-minister Ollongren, is hoofdredacteur van het programma van Arjen Lubach en PvdA'er Martijn van Dam is lid van de Raad van bestuur NPO. Door hun plaats in de omroepverenigingen en de enorme overheidssubsidies aan de NPO, hebben de omroepverenigingen plaats genomen op de tandems van de ministeries.

Ongehoord Nederland, een kleine jonge omroep, maakt geen deel uit van dit virus. Het is de enige publieke omroep die tegengas geeft aan het officiële verhaal van de overheid en waar nog een echte discussie plaats kan vinden tussen mensen met een afwijkend verhaal. Dat heeft weer als consequentie dat alles uit de kast wordt gehaald om deze omroep van het scherm te krijgen. Als verlengstuk hiervan is een wetsvoorstel ingediend om het mogelijk te maken een democratisch gekozen politieke partij te kunnen verbieden. Een besluit waarvan men altijd had gedacht dat zoiets in een democratie onmogelijk zou zijn.

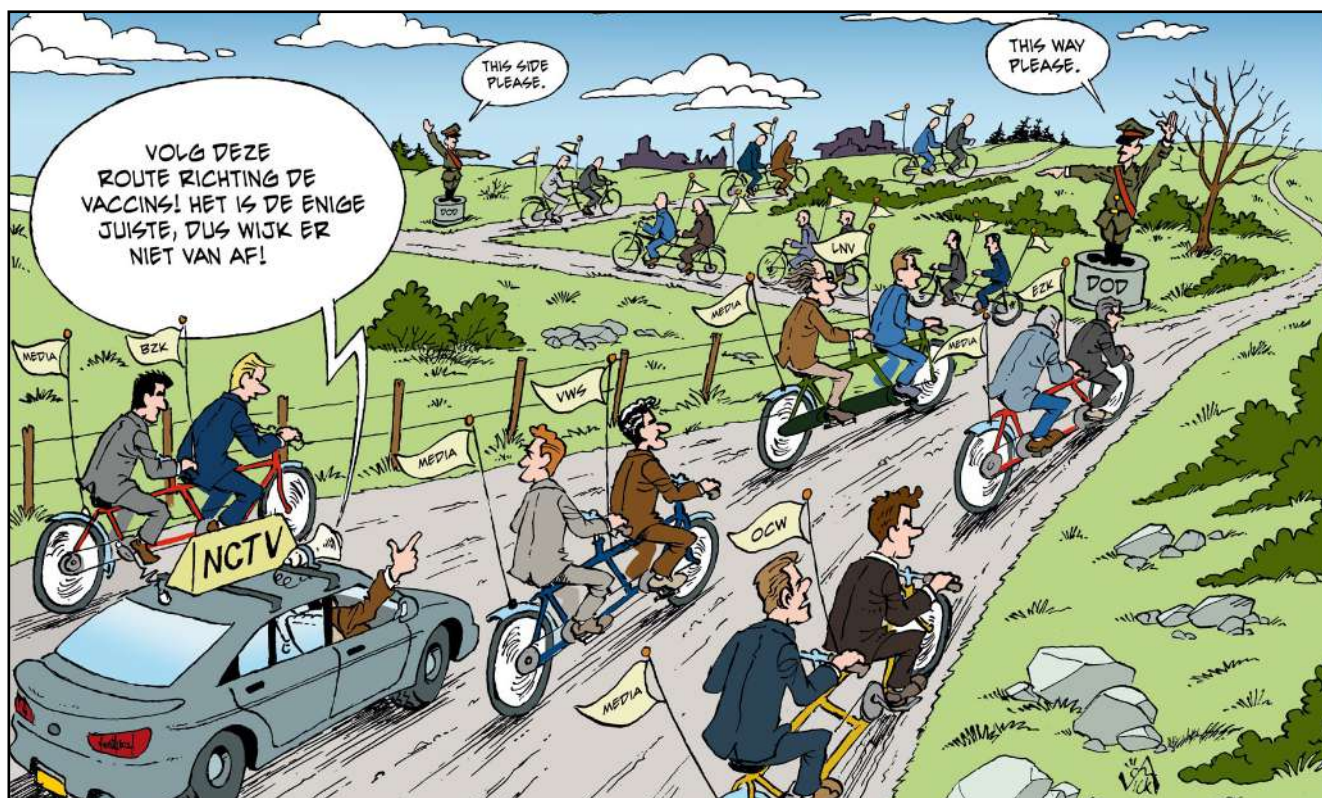
Naast de tandem bestuurd door VWS, bestaan er nog 11 tandems met de 11 andere ministeries aan het stuur en met het media-virus als tweede berijder. Al deze ministeries worden gevoed door informatie en adviezen van de Nederlandse veiligheidsdiensten en de Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en Veiligheid (NCTV). Deze coördinator, Pieter-Jaap Aalbersberg, functioneert zonder enige wettelijke bevoegdheid en zonder democratische controle. Dit door de overheid gezegende instituut staat in nauw contact met inlichtingendiensten van de Amerikaanse overheid. Uit WOB-documenten is gebleken dat in ons land de corona-hoax gedicteerd wordt door de NCTV, die op zijn beurt weer wordt aangestuurd door het Pentagon.

Hoe dat heeft kunnen gebeuren, werd verduidelijkt door Sasha Latypova, voormalig leidinggevende van een farmaceutisch Contract Research Organisation (CRO) en juridisch onderzoeker Katherine Watt. Zij hebben in de VS verslag gedaan van een onderzoek in het kader van de Covid-injecties naar het spel tussen het DoD (ministerie van Defensie), Big Pharma, Big Tech en de publieke media.

Tijdens de corona-'pandemie' riep de Amerikaanse regering de noodtoestand uit m.b.t. de volksgezondheid. Dat hield in, dat vaccins en geneesmiddelen onder de 'medische tegenmaatregelen' vallen, wat betekent dat deze niet als farmaceutische producten gereguleerd worden. Daardoor hoefden de Covid tegenmaatregelen, waaronder de 'vaccins', niet te voldoen aan het Amerikaanse wettelijk geregelde toezicht inzake productie, kwaliteit, veiligheid en etikettering. Het betekende dat Big Pharma nep klinische proeven kon verrichten, en dat hen geen enkele aansprakelijkheid ten laste kon worden gelegd.

Het publiek werd echter wijsgemaakt dat toezicht in handen was van de Food and Drug Administration (FDA), het Center for Disease Control and Prevention, oftewel CDC (het Amerikaanse RIVM) en de persoon van Dr. Anthony Fauci. Het geheel is één groot theater geweest. In werkelijkheid werden alle beslissingen in laatste instantie genomen door het DoD, dat al geruime tijd vóór de schijnpandemie een netwerk had opgezet van militaire aannemers; een consortium van het DoD. De Amerikaanse regering stuurde de Covid-'pandemie' aan als een bedreiging van de nationale veiligheid en daarom werd dit beleid 'een tegenmaatregel' genoemd. De nationale veiligheidsraad had de leiding en behandelde het als een oorlogsaangelegenheid.

De Amerikaanse regering, de inlichtingendiensten, de media en Big Tech werkten samen voor een georkestreerde propaganda-operatie richting het publiek. Op deze manier ontstond een fors opgevoerde druk om de 'vaccins' met behulp van de Emergency Use Authorisation Act wettelijk goedgekeurd te krijgen.

Vick Debergh

Hierdoor werd de weg vrijgemaakt voor een snelle productie van de 'vaccins', zonder inachtneming van de standaard veiligheids- en volksgezondheids-protocollen.

Om een vaccin in Amerika en Europa in aanmerking te laten komen voor goedkeuring en registratie, mogen geen andere behandelingen of geneeswijzen bekend zijn om de desbetreffende ziekte mee te kunnen behandelen. Inmiddels namen steeds meer betrouwbare berichten uit de gehele wereld toe dat Ivermectine en Hydroxychloroquine het door Covid-19 veroorzaakte ziektebeeld snel deden genezen. Deze middelen waren reeds decennialang door artsen voorgeschreven, hun veiligheid was bewezen, ze hadden ook bij langdurig gebruik amper bijwerkingen, en zijn wegens verlopen patenten spotgoedkoop. Plotseling werden deze veilige middelen bestempeld als gevaarlijk en op een zwarte lijst geplaatst. Het werd artsen verboden om deze middelen voor te schrijven. Artsen die dat wel deden, werden ook in Nederland beboet, iets wat in ons land nog nooit was voorgekomen. De middelen zijn officieel geregistreerd en staan vermeld in het Nederlandse farmacologische naslagwerk 'Het Farmacotherapeutisch Kompas'.

De eerder genoemde onderzoekers Latypova en Watt hebben zich gebogen over de voor de hand liggende vraag waarom tegen deze gang van zaken inzake de goedkeuring en verspreiding van deze injectievloeistoffen door regelgevende instanties of rechtbanken geen actie is ondernomen. Een combinatie van recent aangenomen wetgeving en uitvoeringsbesluiten maakt het mogelijk om legaal hierover te liegen. De minister van Volksgezondheid is aan niemand verantwoording schuldig wanneer de nationale noodtoestand elke drie maanden door het Congres wordt verlengd, wat ook gebeurde. Deze

door het partijkartel in Den Haag aanvaarde manier van liegen is opgelegd door de Amerikaanse overheid en zorgt ervoor dat onze kartelpolitici maatregelen van het WEF, de EU en de Amerikaanse overheid als lakeien opvolgen.

Het idee om vaccins te produceren met een volledig nieuw soort technologie, vindt zijn oorsprong in de militaire logica van de biologische oorlogsvoering. Meer dan tien jaar geleden werkte het Amerikaanse leger al aan beschermingsmechanismen die het mogelijk zouden maken virussen en bacteriën in een oorlog te gebruiken. Biologische oorlogvoering betekent het uitlokken van epidemieën, die door de WHO met één druk op de knop tot pandemie bevorderd kunnen worden. Eén van de grootste financiers van de WHO is de Bill & Melinda Gates Foundation en diezelfde Bill Gates heeft een partnerschap met Anthony Fauci.

Robert F. Kennedy Jr. beschrijft dit partnerschap als "...uitgezaaid naar farmaceutische bedrijven, plannenmakers in het leger, en in de inlichtingendiensten, en internationale gezondheidsagentschappen, die allemaal samenwerken om opgewaardeerde pandemieën en vaccins en een nieuw soort bedrijfsimperialisme te promoten, dat geworteld is in de ideologie van bioveiligheid. Dit project heeft de heren Gates en Fauci een ongekende hoeveelheden rijkdom en macht opgeleverd, plus catastrofale gevolgen voor de democratie en voor de mensheid."

Het moet zo langzamerhand voor eenieder duidelijk zijn geworden dat de rampzalige gebeurtenissen in zowel Europa als Amerika en veel van de rest van de wereld rondom het officiële corona-verhaal een sluwe en misdadige grondslag hebben, waarbij vooral het Amerikaanse ministerie van Defensie de route bepaalt die de hierboven beschreven tandem WVS en media-virus moet volgen. ■

GEZOND VERSTAND

GEZOND VERSTAND VERSCHIJNT ELKE TWEE WEKEN

Bestel een los nummer in de [webshop](#) of sluit een [abonnement](#) af. Als abonnee krijg je direct toegang tot het volledige archief van voorgaande edities.

Wil je aanwezig zijn bij onze maandelijkse bijeenkomsten? Sluit dan een [Founderabonnement](#) af.

Ook is het sinds kort mogelijk om een [digitaal abonnee](#) te worden.

CARTOONS: hét Gezond Verstand cartoonboek

Kom alles te weten over de cartoons én de tekenaars van Gezond Verstand

**GELIMI-
TEERDE
UITGAVE**

Gezond Verstand zou Gezond Verstand niet zijn zonder de geweldige cartoonisten die elke twee weken treffende en pakkende cartoons creëren, waarmee we de (vaak ongemakkelijke) waarheid op een puntige manier kunnen blootleggen. Dit cartoonboek bevat een bonte verzameling van de beste, scherpste, mooiste en meest treffende cartoons uit de eerste twee jaargangen van Gezond Verstand. Hierin heeft iedere cartoonist in het boek zijn eigen plek.

- Eenmalige en gelimiteerde oplage van 2.500 stuks;
- Elk exemplaar is voorzien van een uniek nummer;
- Selectie van de meest treffende en memorabele cartoons uit de eerste 50 uitgaven van Gezond Verstand;
- Lees de persoonlijke verhalen van de tekenaars van deze cartoons;
- Inclusief zes nog niet eerder vertoonde cartoons.

Gezond Verstand-leden: € 39,50

Niet-leden: € 42,50

BESTEL JOUW UNIEKE EXEMPLAAR VIA
GEZONDVERSTAND.EU/CARTOONBOEK

